

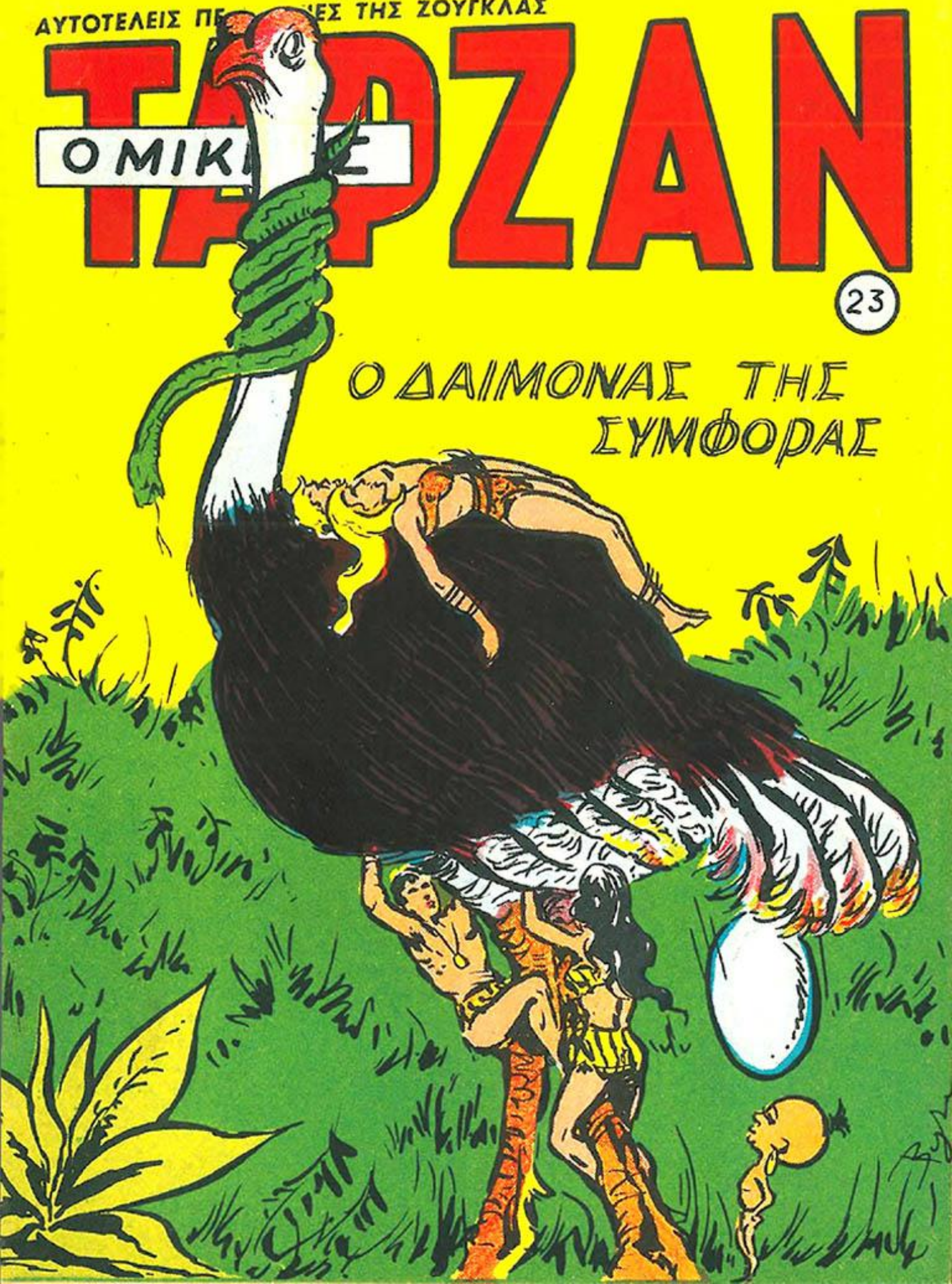
ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΣΤΕΦΕΣ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

TAPZAN

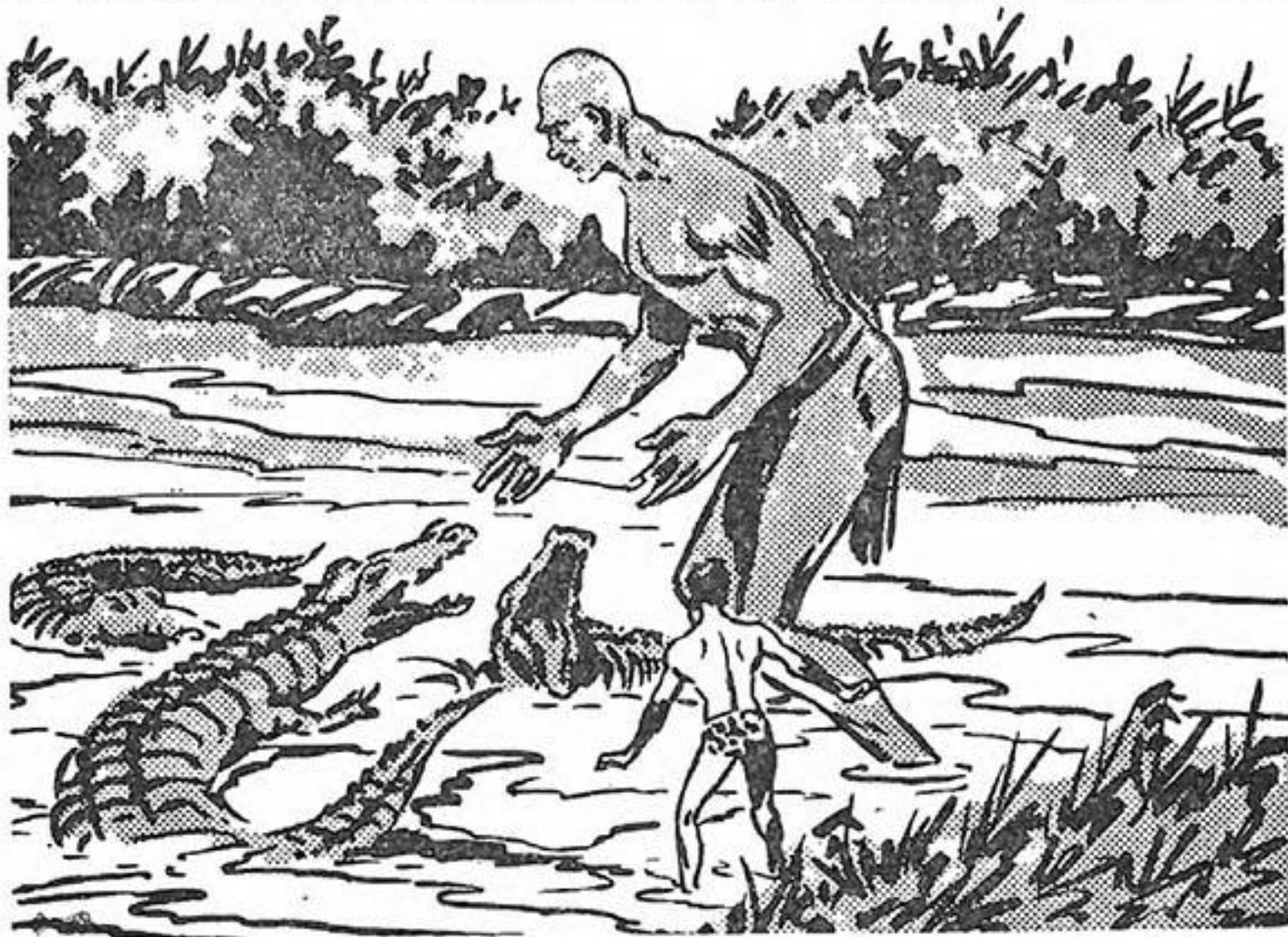
Ο ΜΙΚΙ

23

Ο ΔΑΙΜΟΝΑΣ ΤΗΣ
ΣΥΜΦΟΡΑΣ

Ο ΔΑΙΜΟΝΑΣ ΤΗΣ ΣΥΜΦΟΡΑΣ

ΤΟΥ ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

Η ΜΑΥΡΗ AMAZONA

Η ΠΑΝΩΡΙΑ μελαψή Γιαράμπα, ή αδελφική φίλη και συντρόφισσα του Ταμπόρ, δεν ανέχεται πια να βλέπει τις προσβολές που κάνει ο άρχοντας της Ζούγκλας Ταρζάν στο περήφανο Έλληνόπουλο. Και ζητάει από τον Ταμπόρ να χτυπηθεί μαζί του για να πάρει ένα τέλος ή θλιβερή αυτή ιστορία. Πιστεύει πως αν οι δυο αυτοί άντρες χτυπηθούν, ο άρχοντας της Ζούγ-

κλας θα λείψει μια για πάντα από τη μέση.

Μα το περήφανο Έλληνόπουλο, παρά τις προσβολές και τις προκλήσεις που του κάνει ο Ταρζάν, αποφεύγει με κάθε τρόπο να χτυπηθεί και να παλέψει μαζί του. Σέβεται τον Ταρζάν όχι μόνο γιατί είναι πολύ μεγαλύτερός του, μα και γιατί είναι ο άρχοντας της Ζούγκλας που μέσο σ' αυτή γεννήθηκε, ζή και μεγαλώνει.

Έτσι η Γιαράμπα, απογοητευμένη από τον Ταμπόρ που προτιμάει ν' ανέχεται και

ΤΙΜΗ ΔΡΑΧ. 2

νά ὑπομένη τὶς προσβολές τοῦ Ταρζάν, φεύγει ἀπὸ κοντά του μὲ τὴν ἀπόφασιν νὰ μὴ ξαναγυρίσῃ ποτέ.

Τὸ Ἑλληνόπουλο, γυρίζοντας μονάχο τώρα γιὰ τὴ σπηλιά του, συναντάει, γιὰ δευτέρη φορά, στὴν ὄχθη τῆς μεγάλης Γαλάζιας Λίμνης, τὴν ὁμορφὴ γοργόνα Γιορελὶλ, ποὺ ἀπὸ τὴ μέση καὶ κάτω ἔχει σῶμα ψαριοῦ.

Ἡ Γιορελὶλ τοῦ λέει τὴν πονεμένη ἱστορία της καὶ τοῦ ἀποκαλύπτει πὼς δὲν εἶναι γοργόνα, μὰ ἔχει φορέσει τὸ δέρμα ἐνὸς μεγάλου χρυσόψαρου γιὰ νὰ ζῇ καὶ νὰ κινῆται καλύτερα στὰ νερά τῆς Λίμνης καὶ προπαντὸς γιὰ νὰ προστατεύεται ἀπὸ τὶς ἐπιθέσεις τῶν κακῶν ἀνθρώπων, μαύρων καὶ λευκῶν.

Ὁ Ταμπὸρ συγκινεῖται ἀπὸ τὴν ἱστορία τῆς ὁμορφῆς, καλῆς κι' εὐγενικῆς αὐτῆς λευκῆς κοπέλλας. Καὶ ἀποφασίζει νὰ μείνῃ κι' αὐτὸς ἐκεῖ γιὰ νὰ τὴν προστατεύσῃ ἀπὸ τοὺς κινδύνους ποὺ τὴν ἀπειλοῦν.

Ἔτσι, μπήγουν γεροὺς πασσάλους κάπου στὸ ρηχὸ βυθὸ τῆς Λίμνης καὶ πλέκουν πάνω σ' αὐτοὺς δυὸ ξυλένια καὶ χορταόενια καλυβάκια γιὰ νὰ ζοῦν ἡσυχοὶ ἐκεῖ ἀπὸ τὶς ἐπιδρομὲς τῶν ἀγρίων θηρίων (*).

Μαζί τους — στὸ καλυβάκι τοῦ Ταμπὸρ — μένει κι' ὁ ἀχώριστος Μπουτάτα.

(*) Διάβασε τὸ προηγούμενο τεῦχος, τὸ 22, ποὺ ἔχει τὸν τίτλο: «Ἡ Γοργόνα τῆς Λίμνης».

Μεσάνυχτα...

Ὁ Ταρζάν, ἢ Ζολάν κι' ἡ Μπουμπού, κοιμῶνται βαθεῖα μέσ' στὴ σπηλιά τους. Ξαφνικὰ γρήγορο ποδοβολητὸ ἀλόγου τοὺς ξυπνάει...

Ὁ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας πετιέται ὀρθίος καὶ βγαίνει ἔξω νὰ δῇ ποῖος εἶναι.

Καὶ νά: Στὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ ἀντικρύζει μιὰ πανώρια καὶ περήφανη ἀραπίνα ποὺ φτάνει καὶ σταματάει μπροστά του, πάνω σ' ἓνα κάτασπρο ἄλογο μὲ μαύρη χαίτη καὶ οὐρά. Πίσω τὴν ἀκολουθεῖ ἓνα ὀλόϊδιο, ἀλλὰ μικροσκοπικό, ἀλογατάκι, μ' ἓναν βλοσυρὸ κι' ἀγέρωχο λιλιπούτειο καβαλλάρη μὲ τόξο καὶ χρυσὸ κονταράκι.

Ἡ ὁμορφὴ ἀραπίνα κυττάζει πάνω ἀπὸ τὸ ἄτι της τὸν ἄρχοντα τῆς Ζούγκλας καὶ τοῦ φωνάζει:

— Ἔ, Ταρζάν! Μὲ λένε Σαμπάχ, κι' ἦρθα νὰ σοῦ πῶ πὼς ἀνάμεσά μας μονάχα ὁ θάνατος ἔχει θέσι. Ἡ θὰ σὲ σκοτώσω, ἢ θὰ μὲ σκοτώσῃς! Αὐτὸ ποὺ δὲν τόλμησε νὰ κάνη κανένας ἄλλος, θὰ τὸ κάνω ἐγώ!

Ὁ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας τὴν κυττάζει μὲ οἶκτο καὶ περιφρόνησι:

— Εἰςαὶ γυναῖκα, τῆς λέει Ἄδικα λοιπὸν μὲ προσβάλλεις καὶ μὲ προκαλεῖς. Ποτὲ δὲν θὰ καταδεχτῶ νὰ χτυπηθῶ μὲ μιὰ γυναῖκα, ὅσο γενναία ἢ τρελλή κι' ἂν εἶναι.

... Ἡ Σαμπάχ τὸν ἀκούει καὶ μουγγρίζει μὲ σφιγμένα τὰ κάτασπρα δόντια της.

— Θέλεις δὲ θέλεις θὰ χτυπηθῇς μαζί μου, Ταρζάν! Θὰ χτυπηθῇς γιὰ νὰ προστατέψης τὴ ζωὴ σου! Αὐριο τὰ μεσάνυχτα θὰ σὲ περιμένω στὴν πηγή μὲ τὰ μεγάλα πλατάνια νὰ μονομαχήσουμε. Ἄν δὲν ἔλθῃς, θὰ ἔλθω ἐγώ, πάλι ἐδῶ, στὴ σπηλιά σου, καὶ θὰ σὲ σκοτώσω σὰν δειλὸ ζαρκάδι!

Ἀμέσως σπηρουνίζοντας τὸ ἄσπρο ἄλογο μὲ τὶς φτέρνες τῶν γυμνῶν μαύρων ποδαιῶν της, ξεκινάει καὶ χάνεται κιαλπάζοντας, μαζί μὲ τὸν μικροσκοπικὸ ἔφιππο ἀκόλουθό της, πίσω ἀπὸ τὴν πυκνὴ κι' ὄγρια βλάστησι.

Ο ΜΠΟΥΤΑΤΑ Κ' Η ΜΠΟΥΜΠΟΥ

ΤΑ ΧΑΡΑΜΑΤΑ τῆς ἄλλης μέρας ὁ μαύρος νάνος μὲ τὸ τεράστιο κεφάλι καὶ τὸ μικροσκοπικὸ κορμί, κάνει μιὰ βουτιά ἀπὸ τὸ καλύβι τοῦ Ταμπόρ, κολυμπᾷ εἰς τὰ νερά τῆς λίμνης καὶ βγαίνει στὴν ὄχθη.

Ἐνας τεράστιος κροκόδειλος ἀνοίγει τ' ἀπέραντα σαγόνια του γιὰ νὰ τὸν χάψῃ, μὰ δὲν προφταίνει, καὶ μένει παραπεσμένος μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτό, ἐνῶ ἀπὸ τὰ μάτια του κυλᾷνε δυὸ «κροκοδειλένια» δάκρυα.

Ὁ Μπουτάτα τὸν κυττάζει μὲ συμπόνια:

— Μὲ συγχωρῆς, τοῦ λέει. Σήμερα εἶμαι πολὺ βιαστικός. Θὰ περάσω καμμιὰ ἄλλη μέρα νὰ μὲ ...περιδρομιάσῃς!

Καὶ προχωρεῖ παίρνοντας κατεύθυνσι πρὸς τὴ σπηλιά τοῦ ἄρχοντα τῆς Ζούγκλας. Ἔχει ἐπιθυμήσει νὰ δῇ τὴ «μνηστήρ» του, τὴ λεπτεπίλεπτη μαύρη Μπουμποῦ μὲ τὴ χορταρένια φούστα στὴ μέση της καὶ τὴ μοντέρνα ἀλογοουρά στὸ κεφάλι.

Ὅταν φτάνῃ ἐκεῖ, ὁ Ταρζάν κι' ἡ Ζολὰν λείπουν στὸ καθημερινὸ πρωῒνὸ κυνήγι τους. Ἡ Μπουμποῦ ποὺ κάθετα μονάχη ἔξω ἀπὸ τὴ σπηλιά, πετιέται ὀρθία κι' ἀρχίζει νὰ τὸν μαλλώνῃ:

— Οὐ νὰ μοῦ χαθῇς, γλύκα μου!... «Ἀρραβωνιαστήρ» εἶσαι ἐσύ, ἢ βάσανο; Τέσο γρήγορα μὲ ἀλησιμόνησες, τὸ λοιπόν; Ἐγὼ ὅμως πάντοτε σὲ θυμάμαι καὶ σὲ ...μελαγχολῶ!

Ὁ Μπουτάτα κάνει τὸν «σκληρὸ ἄντρα»:

— Τὶ νὰ σοῦ κάνω κι' ἐγώ; Ἄν ὑποφέρῃς ἀπὸ τὸν καῦμό μου, αὐτοκτόνησε! Ξέρεις πόσες σὰν καὶ σένα ἔχω στείλει στὴ μαύρη γῆ;

Ἡ Μπουμποῦ γίνεται μπαρۇτι:

— Ν' αὐτοκτονήσῃς ἐσύ γλύκα μου! Ἐμένα μὴ μὲ κλαῖς: οὐρὰ περιμένουνε οἱ «Ἀρραβωνιαστές» γιὰ νὰ ζητήσουνε τὴν παλάμη μου!

Τέλος κι' ὕστερα ἀπὸ τὸν ἀπαραίτητο αὐτὸ πρόλογο, ἡ Μπουμποῦ ἔχει ἓνα σοβαρὸ νῆο νὰ τοῦ πῇ:

— Ἄστα, Τσουλούφη μου καὶ ποῦ νὰ στὰ λέω!...

— Τί;

— Τί;

— Λίγα τὰ βλέπω τὰ ψω-
μιά του Ταρζάν!

— Είναι άρρωστος;

— Καλὲ κουνήσου ἀπὸ τὴ
θέσι σου! Μιά χαρὰ εἶναι ὁ
άνθρωπος. Ἄν δὲν τοῦ τύχαι
νε αὐτὴ ἡ άραπίνα θὰ ζούσε
ἐκατὸ χρόνια!

— Ποιὰ άραπίνα;

Κι' ἡ Μπουμποῦ τοῦ μιλάει
γιὰ τὴν ἐπίσκεψι τῆς ὁμορφῆς
μαύρης γυναίκας πάνω στὸ
άσπρο ἄλογο μετὴ μαύρη
χαίτη καὶ οὐρά, ποὺ τὴν ἀκο-
λουθοῦσε ὁ μικρὸς ἔφιππος ά-
ραπίκος μετὸ τόξο καὶ τὸ
χρυσὸ κονταράκι.

— Βρὲ μπᾶς κι' ἦτανε ὁ
Πιτσικόκος; τὴ ρωτᾷ ὁ νᾶ-
νος.

— Δὲν τὸν ξεχώρισα καλῶς
στὸ σκοτάδι, τοῦ ἀποκρίνεται.
Ἄλλὰ δίκηο ἔχεις. Αὐτὸς θὰ
ἦτανε!

Ἡ ὁμορφὴ ξανθεῖα Γιορελὶλ βγά-
ζει τὸ τομάρι τοῦ χρυσόψαρου
ποὺ φοράει ἀπ' τὴ μέση καὶ κά-
τω γιὰ νὰ φαίνεται γοργόνα.

Ὁ Ταμπὸρ κ' ἡ Γιορελὶλ καρφῶ-
νουν πασσάλους στὸ βυθὸ τῆς
λίμνης γιὰ νὰ φτιάξουν ἓνα δι-
πλὸ ξυλένιο καλυβάκι.

Ἡ Μπουμποῦ ἀπορεῖ:

— Κι' ἡ ὁμορφὴ άραπινά-
ρα, ποὺ λές, μήπως ἦτανε ἡ
Γιαράμπα;

Ἡ Μπουμποῦ ἀπορεῖ:

— Ἡ Γιαράμπα; Μὰ αὐτὴ
δὲν εἶναι μαύρη!

— Δὲν ἔχει σημασία. Μπο-
ρεῖ νὰ τὴν μαύρισε ὁ... ἥλιος.
Καὶ τῆς ἐξηγεῖ κι' αὐτὸς
μετὴ σειρὰ του, πῶς ἡ Για-
ράμπα δὲν ζῇ πιά κοντὰ στὸν
Ταμπόρ. Καὶ πῶς ὁ ἀφέντης
του ἔχει τώρα συντρόφισσά
του μιὰ ψευτογοργόνα καὶ ζοῦ
νε σὲ δυὸ καλύβια ποὺ στήσα-
νε μέσα στὰ νερά τῆς μεγά-
λης Γαλλόζιας Λίμνης!

Ἡ Μπουμποῦ γοητεύεται:

— Πολὺ ρωμαντικὸ, γλύ-
κα μου! Ἐμένα δὲν θὰ μοῦ

φτιάξης ένα τέτοιο «υδροβίο» καλυβάκι;

— Ο νάνος είναι πρόθυμος!

— Έσένα θα σου φτιάξω ένα, αλλά κάτω στον πάτο της λίμνης. Θα είναι πιο ρωμαντικό και πιο ...υδροβίο!

— Η λεπτεπίλεπτη γόησσα συγκινείται!

— Και θα μείνουμε μαζί, όμοι και οί δυο σ' αυτό; τόν ρωτάει.

— Όχι, τής αποκρίνεται. Έγώ θα κάθωμαι από πάνω για να σπάω ιπλιάκια με τες... μπουρμπουλήθρες σου!

Ο ΤΑΜΠΟΡ ΑΝΗΣΥΧΕΙ

Ο ΜΠΟΥΤΑΤΑ δέν μένει πολύ κοντά στην άραπινούλα. Φεύγει γρήγορα γιατί διάζεται να ξανα-

Ξαφνικά! γρήγορο ποδοβολητό αλόγου άντηχεί. Και μια όμορφη άραπίνα φτάνει πάνω σ' ένα άσπρο άλογο με μαύρη χείτη και ουρά.

— Μὲ συγχωρεῖς, γιατί εἶμαι πολὺ διασπικὸς, τοῦ λέει ὁ Μπουτάτα. Θὰ περάσω καμμιά ἄλλη μέρα νὰ μὲ περιδρομιάσης

γυρίση στὸν Ταμπόρ καὶ νὰ τοῦ πῇ τὸ νέο.

Κατὰ τὸ μεσημέρι φτάνει στὴν ὄχθη τῆς λίμνης **ΚΟΝΤΑ** στὰ δυὸ καλυβάκια. Ὁ πεινασμένος κροκόδειλος βρίσκεται ἀκόμα ἐκεῖ μὲ ἀνοιχτὰ τὰ τεράστια σαγόνια του. Ὁ Τσου λούφης τὸν κυττάζει μὲ οἶκτο.

— Ἐμένα περιμένεις ἀκόμα; τὸν ρωτάει. Μὰ τόσο ξελιγωμένος εἶσαι λοιπόν;

Καὶ κάνοντας μ' ἀπότομη βουτιά ἀπὸ πάνω του, πέφτει στὰ νερὰ, σκαρφαλώνει σβέλτος στὰ καλυβάκια καὶ τοῦ φωνάζει:

— Καλύτερα νηστικός, φιλαράκο μου. Θὰ κάνης καὶ... σιλουέττα! Χίι, χίι, χίι!

— Ὑστερα μπαίνει στὸ καλύβι καὶ λέει στὸν Ταμπόρ τὰ καθέκαστα:

— Χτὲς τὰ μεσάνυχτα πῆγε καὶ στάθηκε μπροστὰ στὴ σπηλιὰ τοῦ Ταρζάν μιὰ καθαλλάρισσα ἀραπίνα μ' ἓναν καθαλλάρη ἀραπινάκο καὶ τοῦ εἶπε πὼς θὰ τὸν σκοτώσῃ μέχρι θανάτου!

Ὁ Ταμπὸρ μελαγχολικὸς καὶ θλιμμένος καθὼς εἶναι γιὰ τὸ χωρισμὸ του ἀπὸ τὴ Γιαράμπα, νομίζει πὼς ἦλθε ν' ἀστειευτῇ. Καὶ δίνοντάς του μιὰ σπρωξιὰ τὸν γκρεμοτσακίζει στὰ νερά.

Ὁ κροκόδειλος κάνει ξανὰ νὰ τὸν ἀρπάξῃ, μὰ ὁ Μπουτά τα ξεφεύγει πάλι καὶ σκαρφαλώνοντας στὸ καλύβι τοῦ φωνάζει αὐστηρά:

— Ἐσὺ νὰ κοιτᾷς τὴ... σιλουέττα σου. Οἱ λιχουδιὲς νὰ σοῦ λείπουνε!

Ξαναμπαίνει ἀμέσως στὸ καλύβι καὶ λέει στὸν Ταμπὸρ.

— Δὲν μ' ἄφησες νὰ σοῦ τελειώσω... Μοῦ φαίνεται πὼς ἡ ἀραπινάρα ποὺ σοῦλεγα εἶναι ἡ Γιαράμπα. Γιατὶ ὁ ἀραπινούλης ποὺ σοῦλεγα εἶναι ὁ Πιτσικόκο. Κατάλαβες;

— Ἡ Γιαράμπα δὲν εἶναι ἀραπίνα, τοῦ λέει ψυχρά.

— Ναί, τοῦ κάνει ὁ Τσουλούφης. Ἀλλὰ μὴν ξεχνᾷς πὼς χωρίσατε. Καὶ μπορεῖ νὰ μαύρισε ἀπὸ τὸν ἑ...καὶμό της!

Κι' ὁ νᾶνος συνεχίζει:

— Ἀπόψε τὰ μεσάνυχτα τοῦ εἶπε πὼς τὸν περιμένει στὴν πηγὴ μὲ τὰ μεγάλα πλατάνια γιὰ νὰ μονομαχήσουνε. Ἄν δὲν ἔρθῃ, τότε θὰ πάῃ ἐκείνη στὴ σπηλιὰ ν' ἀναπάρῃ τὴν ψυχούλα του!

— Πότε εἶπες; ρωτάει μ' ἐνδιαφέρον κι' ἀνησυχία τώρα ὁ Ταμπὸρ.

— Ἀπόψε τὰ μεσάνυχτα, τοῦ ξαναλέει. Θὰ περιμένῃ τὸν Ταρζάν στὴν πηγὴ μὲ τὰ μεγάλα πλατάνια.

ΚΡΥΜΜΕΝΟΙ ΣΤΟ ΣΚΙΝΟ

ΠΡΙΝ τὰ μεσάνυχτα ὁ Ταμπὸρ φεύγει κρυφὰ ἀπὸ τὴ Γιορελὶλ καὶ βουτώντας στὰ νερά τῆς λίμνης βγαίνει στὴν κοντινὴ ὄχθη. Ἀμέσως πίσω του, ψηλὰ ἀπὸ τὸ καλυβάκι, βουτάει κι' ὁ Μπουτάτα. Ὁ πεινασμένος κροκόδειλος ξεφυτρώνει πάλι μπροστὰ του καὶ κάνει νὰ τὸν ἀρπάξῃ. Καταφέρνει ὅμως κι' αὐτὴ τὴ φορὰ νὰ τοῦ ξεφύγῃ. Καὶ βγαίνοντας στὴ στεριά τὸν κοροϊδεύει.

— Ἐέρεις τίποτα, μπαρμπα κροκόδειλε; Ὡσπου νὰ μὲ φᾶς, θάχῃς ...ψοφήση ἀπὸ τὴν πείνα!

Τὸ Ἑλληνόπουλο προχωρεῖ μὲ κατεύθυνσι πρὸς τὴν πηγὴ μὲ τὰ πλατάνια. Ὁ Μπουτάτα τὸν ἀκολουθεῖ τραγουδώντας τὸ ἀγαπημένο του αὐτοσχέδιο στιχάκι του:

«Τὶ ὠραῖα ποὺ περνᾷμε
μὲς' στὴ Ζούγκλα θρὲ παι-
διά!»

«Ὅλο ξάπλα, ὅλο μάσσα
καὶ καλὴ χρυσὴ καρδιά!»
διά!»

Ὁ Ταμπὸρ σταματᾷ καὶ γυρίζει:

— Ποῦ πᾶς ἐσύ; τὸν ρωτάει.

— Όπου πᾶς κι' ἐσύ!

— ἸΓύρισε πίσω στο καλύβι μας.

— Μωρέ τί μάς λές; τοῦ κάνει ὁ νᾶνος. Κι' ἂν σ' ἀρπάξη κανένα θηρίο; Ποιὸς θὰ τὸ ταράξη στὶς ...σφαλιάρες;

Τὸ Ἑλληνόπουλο χαμογελάει καὶ συνεχίζει τὸ δρόμο του. Ξέρει πῶς ὁ χοντροκέφαλος Τσουλούφης εἶναι ἕτοιμος πάντα νὰ θυσιάσῃ καὶ τὴ ζωὴ του γι' αὐτόν.

.....

Πλησιάζουν μεσάνυχτα. Ὁ Ταμπόρ κι' ὁ Μπουτάτα φτάνουν κοντὰ στὴν πηγὴ μὲ τὰ μεγάλα πλατάνια. Οὔτε ὁ Ταρζάν, οὔτε ἡ μαύρη καβαλλάρισσα βρίσκονται ἐκεῖ.

— Θὰ κρυφτοῦμε μέσα σ' αὐτὸ τὸ πυκνὸ σκίνο, λέει τὸ Ἑλληνόπουλο στο νᾶνο. Πρόσεξε μὴν βγάλης τσιμουδιά καὶ μὴν κάνῃς τὸν παραμικρὸ θόρυβο... Ὅ,τι καὶ νὰ δῆς. Ὅ,τι κι' ἂν συμβῇ!...

— Ἐν τάξει, μουρμουρίζει ὁ Τσουλούφης. Κι' ἂν μοῦρθη νὰ φτερνιστῶ, θὰ φτερνιστῶ ἀπὸ μέσα μου!

Ἔτσι, χώνονται κι' οἱ δυὸ ἀμέσως στο μεγάλο σκίνο καὶ μένουν ἀκίνητοι κυττάζοντας πρὸς τὴν πηγὴ.

Ἀπόλυτη ἡσυχία βασιλεύει γύρω τους καὶ μόνο τὸ κελάρυσμα τῆς πηγῆς ἀκούγεται.

Ὁ Μπουτάτα γυρίζει θυμωμένος στὸν Ταμπόρ:

— Θὰ τῆς πῆς νὰ σκάσῃ, ἢ θὰ σηκωθῶ νὰ τὴν ταράξω στὰ χαστούκια;

Δὲν προφταίνει ὅμως νὰ τε

λειώσῃ τὰ λόγια του, γιὰτὶ ξαφνικὰ ποδοβολητὸ ἀλόγου ἀκούγεται νὰ πλησιάζῃ. Καὶ σὲ λίγες στιγμὲς ἕνα ἄσπρο ἄτι, μὲ μαύρη χαίτη καὶ οὐρά φτάνει καὶ σταματᾷ μπροστὰ στὴν πηγὴ. Μιὰ ὁμορφὴ ἀραπῖνα ξεπεζεύει κι' ἀφήνει τὸ ἄλογό της νὰ βοσκήσῃ. Ὑστερα βηματίζει ἀνυπόμονη μπροστὰ στὴν πηγὴ, περιμένοντας τὸν ἀντίπαλό της.

Τὰ λεπτὰ περνᾶνε τὸ ἕνα μετὰ τὸ ἄλλο κι' ὁ Ταρζάν δὲν φαίνεται πούθενά.

ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ

ΜΕΣΑ στο σκίνο ὁ κέφαλος ψιθυρίζει σιγὰ στὸν Ταμπόρ.

— Θὰ ξέχασε νὰ ἰβάλλῃ τὸ ξυπνητήρι του!

Νὰ ὅμως ποὺ γρήγορα, ἕνα βαρὺ ἀνθρώπινο ποδοβολητὸ ἀκούγεται νὰ πλησιάζῃ. Σὲ λίγες στιγμὲς ἡ ἐπιβλητικὴ σιλουέττα τοῦ ἀρχόντα τῆς Ζούγκλας φτάνει καὶ σταματᾷ ἀντίκρου στὴν ὁμορφὴ ἀραπῖνα καὶ πολὺ κοντὰ στο σκίνο ποὺ ἔχουν κρυφτῇ ὁ Ταμπόρ κι' ὁ μεγαλοκέφαλος νᾶνος.

— Ἐσὺ εἶσαι ἡ Σαμπάχ; ρωτᾷ τὴν ἀντίπαλό του.

— Ναί, τ'ἀποκρίνεται ἐκεῖνη. Καλὰ ποὺ ἦλθες, ἀλλοιῶς ἤμουν ἕτοιμη νὰ ἔλθω ἐγὼ στὴ σπηλιά σου καὶ νὰ σὲ σκοτώσω σὰν δειλὸ ζαρκάδι!...

— Δὲν ἦλθα νὰ μονομαχήσω μὲ μιὰ γυναῖκα, τῆς δηλώνει ψυχρὰ ὁ Ταρζάν. Ἄν ζητᾷς καλὰ καὶ σώνει νὰ πεθᾷ-

νης, μπορείς να πᾶς να πέσης στο βαθύ βάραθρο! Έγώ ήρθα για να μάθω αυτό μονάχα: Ούτε σε ξέρω, ούτε με ξέρεις. Τί λόγους λοιπόν έχεις να με μισῆς καὶ να θέλεις να χτυπηθῆς μαζί μου;

Ἡ Σαμπάχ μουρμουρίζει:

— Δεν εἶσαι ἄξιος για να κυβερνᾷς τὴ Ζούγκλα. Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας πρέπει να γίνῃ ὁ Ταμπόρ!

Ὁ Ταρζάν καυχάζεται:

— Λά, χά, χά! Ἔτσι μίλα λοιπόν! Πές πῶς σ' ἔστειλε ὁ Ταμπόρ να με σκοτώσης. Ἦξερα πῶς πάντα ἦταν ἓνας κρυφὸς ἐχθρὸς μου. Ποτὲ ὁμως δὲν μπορούσα να φανταστώ πῶς ἦταν καὶ τόσο δειλὸς πὺ να στείλῃ μιὰ γυναῖκα για να κάνῃ αὐτὸ πὺ φοβάται να κάνῃ ἐκεῖνος!

Ἡ Μπουτάτα κ' ἡ λεπτεπίλεπτη ἡπουμερὺ κουβεντιάζουν ἔξω ἵπ' τὴ σπηλιὰ τοῦ ἄρχοντα τῆς Ζούγκλας.

Ὁ Ταμπόρ κι' ὁ Τσούλούφης κρύβονται μέσα σ' ἓνα πυκνὸ σκίνο πὺ βρίσκεται κοντὰ στὴ μεγάλη πηγὴ με τὰ πλατάνια.

Ἡ Σαμπάχ τραβάει ἓνα χαμηλὸ κλαιδὶ τοῦ πλάτανου πὺ βρίσκεται ἀπὸ πάνω τῆς καὶ τὸ σπάζει κάνοντάς το φοβερὸ ρόπαιο. Ὁ Ταρζάν πὺ πειρακολουθεῖ τὶς κινήσεις τῆς, τραβάει ἀπὸ τὴ ζώνῃ του τὸ φοβερὸ μαχαίρι του καὶ τὴ συμβουλεύει:

— Πέταξε τὸ κλαιδί, καιδάλλησε τ' ἄλογό σου καὶ πήγαινε ἀπὸ κεῖ πὺ ἦλθες. Θὰ ντρέπωμαι σὲ ὅλη τὴ ζωὴ μου ἂν βρεθῶ στὴν ἰανάγκη να σκοτώσω μιὰ γυναῖκα!

Ἡ τρομερὴ ἰαράπινα ὅμως χύνεται πάνω του καὶ τὸ πρῶτο χτύπημα τοῦ ροπάλου τῆς βρίσκει πάνω ἰστὸ δεξιὸ χέρι του. Τὸ μαχαίρι πὺ κρατᾷ ξεφεύγει καὶ πέφτει κάτω.

Ὁ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας ἔξω φρενῶν καὶ λυσσῶντας ἀ-

πὸ τὸ κακὸ του, σκύβει νὰ τὸ ξαναπιάσῃ. Δὲν προφταίνει ὅμως. Τὸ ρόπαλο τῆς Σαμπάχ πέφτει βαρὺ στὸ κεφάλι του καὶ τὸν σωριάζει κάτω ἀκίνητο.

Ἡ ἀραιπίνα ξαναισθηκώνει τώρα τὸ χοντρὸ κλαδὶ ποὺ κρατᾷ καὶ τὸ ζυγίζει πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι τοῦ Ταρζάν. Τὸ χτύπημα ποὺ θὰ τοῦ δώσῃ τώρα θὰ εἶναι τὸ τελευταῖο καὶ θανατερό!...

Δὲν προφταίνει ὅμως. Τὴν ἴδια στιγμή μέσα ἀπὸ τὸ πυκνὸ μεγάλο σκῖνο ξεπετάγεται ὁ Ταμπόρ. Καὶ μὲ μιὰ τρομακτικὴ γροθιά του γκρεμοτσακίζει τὴ Σαμπάχ κάτω.

— Ἀπάνω της καὶ τὴ φάγαμε!, ξεφωνίζει ὁ Τσουλούφης.

Τὸ Ἑλληνόπουλο τραβάει ἀπὸ τὰ μαλλιά τὴν ἀναίσθητη ἀραιπίνα καὶ τὴ σέρνει κον

Ἡ Σαμπάχ χύνεται μὲ τὸ ρόπαλο νὰ χτυπήσῃ τὸν Ταρζάν. Ἐκεῖνος τραβάει τὸ μαχαίρι του.

Ὁ Ταμπόρ πετιέται ἀπ' τὸ σκῖνο ποὺ εἶχε κρυφτῇ καὶ μὲ μιὰ γροθιά του γκρεμίζει κάτω τὴν ὁμορφὴ ἀραιπίνα Σαμπάχ.

τὰ στὴν πηγὴ. Βρέχει ἰδιαστικὰ μὲ νερὸ τὸ μαῦρο πρόσωπό της ποὺ ξεβάφοντας γοῆγορα γίνεται μελαψό.

Ὁ Μπουτάτα τὴν κυττάζει καὶ πανηγυρίζει:

— Ἡ Γιαράμπα εἶναι! Καλὰ τὸ εἶπα ἐγώ!

Η ΚΛΩΤΣΙΑ ΠΟΥ ΣΩΖΕΙ

ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ἡ Σαμπάχ δὲν ἦταν παρὰ ἡ πανώρια ἀδελφικὴ συντροφισσα τοῦ Ταμπόρ.

Ὁ νέος τῆς δίνει μερικὰ δυνατὰ χτυπήματα στὸ πρόσωπο τὴ συνεφέρει καὶ τὴ στήνει ὀρθία.

— Ἐσὺ Γιαράμπα; τῆς λέει ψυχρά. Ἐσὺ σήκωσες χέρι νὰ χτυπήσῃς τὸν ἄρχοντα τῆς

Ζούγκλας; Χάσου πάλι από τὸ μάτια μου καὶ νὰ μὴ σὲ ξαναδῶ ποτέ!

Τὰ μαυροπράσινα μάτια τῆς ὁμορφῆς Γιαράμπα βουρκώνουν:

— Συχώρεσέ με, Ταμπόρ! Μισῶ ἀφάνταστα αὐτὸ τὸν ἄνθρωπο! Βαρέθηκα ν' ἀνέχωμαι τὶς προσβολὲς ποὺ σοῦ κάνει.

— Φύγε, τῆς ξαναλέει ὁ νέος. Καὶ κάνει νὰ τὴ σπρώξει.

Ἡ Γιαράμπα ὅμως προφταίνει κι' ἀνοίγοντας τὰ χέρια τῆς τὸν ἀγκαλιάζει καὶ τὸν φιλάει στὸ μέτωπο.

Τὴν ἴδια στιγμή συνέρχεται ὁ Ταρζάν ποὺ βρίσκεται πεσιμένος ἀνάσκελα κάτω καὶ πίσω ἀπὸ τὸν Ταμπόρ. Ἀνοίγει τὰ μάτια του κι' ἀντικρύνοντας τοὺς δυὸ νέους ἀγκαλιασμένους, νομίζει πὼς φιλιῶνται πανηγυρίζοντας τὸ σκοτῶμό του. Καὶ τὸ αἷμα ἀνεβαίνει στὸ κεφάλι του καὶ τοῦ πνίγει τὸ λογικό!

Ἀρπάζει ἀμέσως ἀπὸ κάτω τὸ ρόπαλο ποὺ ἔχει ξεφύγει ἀπὸ τὸ χέρι τῆς Γιαράμπα, πετιέται ὀρθίος, τὸ σηκώνει ψηλὰ καὶ κάνει νὰ τὸ κατεβάσῃ στὸ κεφάλι τοῦ Ταμπόρ. Ἡ μελαψὴ κοπέλλα ὅμως ποὺ εἶναι γυρισμένη πρὸς τὸ μέρος του, τὸν βλέπει καὶ θγάζει τρομαγμένο ξεφωνητό:

— Μήνη!

Τὸ Ἑλληνόπουλο μὲ τὴν ἀφάνταστα γρήγορῃ ἀντίληψί του καταλαβαίνει τὶ πρόκειται νὰ συμβῇ. Καὶ σβέλτος, ὅπως πάντα, τινάζει πρὸς τὰ πίσω τὸ πόδι, τοῦ χτυπάει

τὸν Ταρζάν μὲ δύναμι στὴν κοιλιά καὶ τὸν ξαναγκρεμίζει ἀναίσθητο κάτω, πρὶν προλάβῃ νὰ δώσῃ τὸ θανατερό του χτύπημα.

Κι' ἀμέσως διατάζει τὴ Γιαράμπα:

— Πλύσου γρήγορα στὴν πηγὴ γιὰ νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ κορμί σου ἡ μαύρη μπογιά. Σὲ συγχωρῶ γιατί ξέρω πὼς ὅ,τι ἔκανες τὸ ἔκανες γιὰ τὸ καλὸ μου. Κάνε γρήγορα λοιπόν. Πρέπει νὰ ἔχουμε μεταφέρει τὸν Ταρζάν στὴ σπηλιά. τοῦ πρὶν ξημερώσῃ καὶ μᾶς ἰδοῦν. Ὑστερα θὰ γυρίσουμε κι' ἐμεῖς στὴ δική μας.

— Καὶ τὴ Γιορελίλ; ρωτᾷ εἰ μ' ἀπορία ὁ Μπουτάτα. Μπουκάλα θὰ τὴν ἀφήσῃς;

Ἡ Γιαράμπα δὲν τὸν ἀκούει εὐτυχῶς. Ἐχει γυρίσει καὶ προχωρεῖ στὴν πηγὴ γιὰ νὰ πλυθῇ. Ὁ Ταμπόρ σκύβει κι' ἐξετάζει τὴν κατάστασι τοῦ ἄρχοντα τῆς Ζούγκλας. Οὔτε στὸ κεφάλι, οὔτε στὴν κοιλιά εἶναι σοβαρὰ χτυπημένος. Σὲ λίγο θὰ συνέλθῃ καὶ σίγουρα θὰ θελήσῃ νὰ χτυπηθῇ μαζί του.

— Πρέπει νὰ βρῶ κανένα χορτόσκοινο νὰ τὸν δέσω, συλλογιέται ὁ νέος καὶ γυρίζει δεξιὰ κι' ἀριστερὰ ψάχνοντας στὰ χαμηλὰ κλαδιὰ τῶν δέντρων. Ὁ Τσουλούφης ἔχει σκαρφαλώσει κι' ὅλας πάνω στὴ ράχι τοῦ ἀσπρου ἀλόγου καὶ φωνάζει:

— Αἴντε, τὶ κάνετε; Δὲν θὰ ξεκινήσουμε καμμιά φορὰ;

ΤΑ ΨΕΜΑΤΑ ΤΟΥ ΤΑΜΠΟΡ

 ΕΝ ΠΕΡΝΑΝΕ ὅμως
μερικὰ δευτερόλεπτα
καὶ γνώριμη δυνατὴ φω-
νὴ φτάνει στ' αὐτιά
τους:

— Ταρζάν! Ταρζάν!...

Εἶναι ἡ Ζολάν πού φτάνει
ἀνήσυχη γιὰ νὰ βρῇ τὸ θετὸ
πατέρι της.

— Ἐδῶ! Ἐδῶ εἴμαστε τῆς
φωνάζει ὁ Ταμπόρ..

— Ἡ Ζολάν πού προσανα-
τολίζεται ἀκούγοντας τὴ φω-
νὴ, φτάνει τρέχοντας κοντὰ
του.

Ἀντικρύζει μὲ φρίκη ἀναί-
σθητο κάτω τὸν Ταρζάν καὶ
σκύβει πάνω του κλαίγοντας
καὶ ζητώντας νὰ τὸν συνεφέ-
ρῃ.

Στὸ μεταξὺ ἡ Γιαράμπα ἔ-
χει πλυθῇ καὶ ξαναγίνει ὅπως
ἦταν. Τὸ ἄσπρο ἄλογο πού
στὴ ράχη του βρίσκεται ὁ κέ-
φαλος, τὴ βλέπει καὶ δὲν τὴν
ἀναγνωρίζει. Τιπνάζει λοιπὸν
πρῶτα στὸν ἀέρα τὰ πισινὰ
του ποδάρια, ὕστερα σηκώνε-
ται σούζα καὶ τέλος ξεκινάει
ἀπότομα, γκρεμοτσακίζοντας
κάτω τὸν Μπουτάτα.

Ὁ Τσουλούφης πετιέται
ὄρθιος, τὸ κυττάζει πού τρέ-
χει καλπάζοντας καὶ μουρμου-
ρίζει:

— Δίλκη ἔχει τὸ φουκαριὰ
ρικο! Τὸ κοψομέσιασα μὲ τὸ
...δάρος μου!

Ἡ Ζολάν πού προσπαθεῖ
νὰ συνεφέρῃ τὸ θετὸ πατέρα
της, ρωτᾷ μὲ λυγμοὺς τὸ
Ἑλληνόπουλο.

— Ποιὸς τὸν χτύπησε, Τα-
μπόρ; Πές μου ποιὸς τὸν χτύ-
πησε;

Ὁ νέος καταλαβαίνει πὼς
ὑπάρχουν περιπτώσεις στὴ
ζωὴ πού πρέπει κανεὶς νὰ πῇ
ἓνα ψέμα. Καὶ τῆς ἀποκρίνε-
ται, ἐνῶ τὸ πρόσωπό του, γί-
νεται κόκκινο σὰν παιπαρού-
να:

— Ἡ Σαμπάχ, τὸν χτύπη-
σε, Ζολάν. Μιὰ ἄγρια μαύρη
πού τὸν εἶχε καλέσει ἐδῶ
γιὰ νὰ μονομαχήσουνε... Ἄν
δὲν προφταίναμε ἐγὼ κι' ἡ Γι-
αράμπα, θὰ τὸν εἶχε σκοτώσει
μὲ τὸ φοβερὸ ρόπαλό της!

— Καὶ ποῦ βρίσκεται τώ-
ρα αὐτὴ ἡ κακούργα; Ξανα-
ρωτᾷ ἡ Ξανθεῖα κοπέλλα.

— Ἐφυγε, ἀποκρίνεται ὁ
Ταμπόρ. Τὴν κυνήγησε ἡ Γι-
αράμπα καὶ χάθηκε στὸ σκο-
τάδι! Πρέπει ὅμως νὰ φύγου
με κι' ἐμεῖς τώρα. Θὰ τρέξου-
με νὰ τὴν φέρουμε δεμένη στὴ
σπηλιά σας... Ἐσὺ μέινε.
Βρέξε μὲ τὸ νερὸ τῆς πηγῆς
τὸ κεφάλι τοῦ Ταρζάν καὶ γρή-
γορα θὰ συνέλθῃ. Ὑστερα
πάρτον καὶ γυρίστε στὴ σπη-
λιά σας νὰ μᾶς περιμένετε.
Δὲν θ' ἀργήσουμε νὰ ἔλθουμε
καὶ νὰ σᾶς φέρουμε δεμένη
χειροπόδιαρα τὴ μαύρη κα-
κούργα...

— Ὁχι, Ταμπόρ, φωνάζει
μ' ἀπόγνωσι ἡ Ζολάν.. Μείνε-
τε κι' ἐσεῖς ἐδῶ.. Φοβάμαι μο-
νάχη μου!

Τὸ Ἑλληνόπουλο δὲν τῆς
ἀποκρίνεται. Τραβάει ἀπὸ τὸ
μπράτσο τὴ Γιαράμπα καὶ
φεύγουν τάχα βιαστικοὶ πρὸς
τὴν ἀντίθετη κατεύθυνσι ἀπὸ

τῇ σπηλιά τους. Ὁ Μπουτά τα τοὺς ἀκολουθεῖ μουρμουρίζοντας μέσα ἀπὸ τὰ δόντια του:

— Ἀμάν, ἀδελφέ μου! Σύννεφο πῆγε τὸ ψέμα!

Μόλις ὅμως ὁ Ταμπὸρ κι' ἡ Γιαράμπα ξεμακραίνουν τόσο ὥστε νὰ μὴν τοὺς βλέπη πιά ἡ Ζολάν, γυρίζουν καὶ ἀκολουθώντας ἀντίθετη τώρα κατεύθυνσι, τραβᾶνε γιὰ τὴ μακρυνὴ σπηλιά τους.

Ο ΔΑΙΜΟΝΑΣ ΤΗΣ ΣΥΜΦΟΡΑΣ

ΑΣ ΑΦΗΣΟΥΜΕ τώρα τὸ Ἑλληνόπουλο μὲ τὴ συντρόφισσά του καὶ τὸ νᾶνο νὰ προχωροῦν κι' ἄς ξαναγυρίσουμε κοντὰ στὴν ὄχθη κοντὰ στὴ Ζολάν καὶ τὸν ἀναίσθητο ἄρχοντα τῆς Ζούγκλας.

Ὁ ἄσπρο ἄλογο σηκώνεται στὰ γισινὰ του ποδάρια καὶ τινάζει ἅπ' τὴ ράχη του τὸν κωμικοτραγικὸ Τσουλούφη.

Ἡ ξανθειὰ κοπέλλα παραξενεύεται ποὺ ὁ Ταμπὸρ κι' ἡ Γιαράμπα φεύγουν τόσο γρήγορα ἀπὸ κοντὰ τους. Δὲν βάζει ὅμως κακὸ στὸ νοῦ. Ἔτσι, σηκώνεται ἀμέσως κι' ἀρχίζει νὰ κουβαλάει μὲ τὶς χεῖρες της νερὸ ἀπὸ τὴν πηγή καὶ νὰ βρέχη τὸ πρόσωπο καὶ τὸ κεφάλι τοῦ Ταρζάν.

Δὲν προφταίνει ὅμως νὰ κάνει ἰδιὸν - τρεῖς φορές τὸ δρόμο αὐτὸ ὅταν παράξενο κρόξιμο ὄρνιου φτάνει στ' αὐτιά της. Καὶ σχεδὸν ἀμέσως ἀντικρύζει ἓνα τρομοκτικὸ κι' ἀπίστευτο θέαμα.

Εἶναι μιὰ στρουθοκάμηλος μ' ἓνα φαρμακερὸ πράσινο φίδι τυλιγμένο στὸν ἀπέραντο λαιμό της, μὲ τὸ κεφάλι του πρὸς τὰ κάτω. Ἕνας γιγαντώσιμος ἄγριος καὶ τερατόμορφος καννίβαλος, πέντε φορές μεγαλύτερος ἀπὸ ἓναν κανονικὸ ἄνθρωπο, βρίσκεται καθάλα πάνω στὴ ράχη τοῦ τεραστίου πεζοπόρου ὄρνιου.

Μόλις ὅμως ἀντικρύζει τὸν ἀναίσθητο Ταρζάν καὶ τὴ Ζολάν, βγάζει μιὰ ἄναρθρη κραυγὴ κι' ἡ στρουθοκάμηλος σταμάτει ἀπότομα.

Ἡ Ζολάν βλέποντας τὸν τερατόμορφο μαῦρο δράκο νὰ πηδάει πάνω ἀπὸ τὴ στρουθοκάμηλο μὲ τὸ πράσινο φίδι, τὸν ἀναγνωρίζει. Πολλὰς φορές ἔχει ἀκούσει νὰ μιλάνε γι' αὐτὸν στὴ Ζούγκλα.

— Ὁ Κρά Νταγιάν!, ξεφωνίζει δυνατὰ καὶ μὲ ἀπόγνωσι. Καὶ παρατῶντας τὸν ἀναίσθητο Ταρζάν κάνει νὰ τὸ βάλη στὰ πόδια γιὰ νὰ σωθῇ

ἀπὸ τ' ἀνθρωποφάγα σαγόνια του! (*).

Ὁ φοβερός ὅμως γίγαντας μ' ἓνα - ἰδὺὸ πηδήματα, βρίσκεται κοντά της καὶ τὴν ἀρπάζει στὶς σιδερένιες παλάμες του.

— Βοήθεια!, ξεφωνίζει ὅσο μπορεί πιὸ δυνατὰ ἢ ἄμοιρη κοπέλλα. Ἢ διαπεραστική φωνή της φτάνει μέχρι τ' αὐτιά τοῦ Ταμπόρ, τῆς Γιαράμπα καὶ τοῦ νάνου ποὺ προχωροῦν γυρίζοντας στὴ σπηλιά τους.

Ὁ Κρά Νταγιάν ὅμως κρατῶντας τὴ Ζολάν μὲ τὸ ἀριστερὸ χέρι του καὶ μὲ τὸ δεξιὸ ἀρπάζοντας καὶ σηκώνοντας ἀπὸ κάτω τὸν ἀναίσθητο Ταρζάν, τοὺς κυττάζει καὶ ξερογλείφεται.

— Πρὶν λίγο ἔφαγα τρεῖς λευκοὺς κυνηγούς, μουγγρίζει μετὰ τὴ βραχνή κι' ἀπαίσια φωνή του. "Ἄν φάω τώρα κι' ἑσᾶς θὰ θαιρυστομαχιάσω. Τὸ πρῶτ' ὅμως ποὺ θάχω χωνέψει, θὰ κάνω ἓνα γεῖο κολατσιὸ μὲ τοὺς δυό σας!...

Καὶ τοὺς φορτώνεται στὴν πλατειὰ πουπουλένια ράχη τῆς τεράστιας στρουθοκάμηλου, προσπαθώντας νὰ τοὺς δέσῃ πάνω σ' αὐτὴ μὲ τὰ μεγάλα μακριὰ φτερά της.

Ἡ Ζολάν ὅμως τινάζεται μὲ δύναμι γιὰ νὰ τοῦ ξεφύγῃ καὶ τὸν ἐμποδίζει νὰ κάνῃ αὐτὸ ποὺ θέλει.

Ὁ Κρά Νταγιάν θυμώνει κι'

(*) Κρά Νταγιάν σὲ μιὰ διάλεκτο τῶν ἰθαγενῶν τῆς Ἀφρικανικῆς Ζούγκλας, θὰ πῇ «Δαίμονας τῆς συμφορᾶς.»

Ὁ Κρά Νταγιάν ἀρπάζει στὴν ἀριστερὴ παλάμη του τὴ Ζολάν καὶ στὴ δεξιὰ τὸν Ταρζάν καὶ ξερογλείφεται.

ἀρπάζοντάς την πάλι, τὴ χτυπάει κάτω, ἀφήνοντάς την ἀναίσθητη. Ἀμέσως τὴν ξαναβιάζει στὴ ράχι τοῦ ὄρνιου πλάϊ στὸν Ταρζάν καὶ τοὺς δένει γερὰ μὲ τὰ φτερά του.

Τέλος δίνει μιὰ κλωτσιὰ στὰ πισινὰ τοῦ τεραστίου πουλιοῦ καὶ βγάζοντας μιὰ ἄλλη ἀναρθρὴ κραυγὴ, κάνει τὴ φορτωμένη στρουθοκάμηλο νὰ ξεκινήσῃ.

ΤΟ ΤΕΧΝΑΣΜΑ ΤΟΥ ΤΑΜΠΟΡ

ΤΟ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΟ μὲ τὴ συντροφισσά του καὶ τὸ νᾶνο, ποὺ ἀκοῦνε τὰ ἀπεγνωσμένα ξεφωνητὰ τῆς Ζολάν, γυρίζουν μπρὸς - πίσω καὶ τρέχουν νὰ τὴ σώσουν ἀπὸ τὸν ἀγνωστο κίνδυνο ποὺ τὴν ἀπειλεῖ.

Ἔχουν προχωρήσει, ἄρκετά, ὅταν πρῶτος ὁ Ταμπὸρ βλέπει σὲ ἀπόστασι καὶ πίσω ἀπὸ κάτι χαμηλὰ δέντρα τὸ κεφάλι τῆς στρουθοκαμήλου ποὺ ἐξέχει.

— Ὁ Δαίμονας τῆς συμφορᾶς! τοὺς λέει. Σκαρφαλῶ στε ἀμέσως πάνω σ' αὐτὸ τὸ δέντρο. Καὶ σταθῆτε στὰ ψηλὰ λεπτὰ κλαδιὰ του. Ἄν μᾶς προφτάσῃ ὁ τρομερὸς Κρὰ Νταγιάν κι' εἶναι πεινασμένος, δὲν γλυτώνουμε.

— Κι' ἂν δὲν πεινάει; ρωτάει ὁ Τσουλούφης. Θὰ καθήσουμε νὰ περιμένουμε ὥσπου νὰ τοῦ ἀνοίξῃ ἡ ὄρεξις.

Ποιὸς τὸν ἀκούει ὅμως! Στὸ μεταξὺ ὁ Ταμπὸρ κι' ἡ Γιαράμπα ἔχουν ἀρχίσει νὰ σκαρφαλώνουν στὸν κορμὸ τοῦ γιγαντιαίου δέντρου.

Ὁ Μπουτάτα ἀκούει ἓνα ἄγριο κράξιμο τῆς στρουθοκαμήλου ποὺ πλησιάζει καὶ τὸν πιάνει μεγάλη τρομάρα. Σκαρφαλώνει λοιπὸν κι' αὐτὸς πίσω τους καὶ σὲ λίγες στιγμές, σθέλτος καθὼς εἶναι, τοὺς ξεπερνάει, φτάνοντας πιὸ ψηλὰ ἀπὸ κείνους.

Καὶ νά: Σὲ λίγο τὰ μάτια τῶν τριῶν συντρόφων ποὺ κυττάζουν σκυμμένοι πρὸς τὰ κάτω, ἀνοίγουν διάπλατα ἀπὸ τρόμο καὶ φρίκη.

Βλέπουν τὴν τεράστια στρουθοκάμηλο μὲ τὸ φαρμακερὸ πράσινο φίδι τυλιγμένο στὸ λαιμό της. Βλέπουν ἀκόμα πάνω στὴ ράχι της, δεμένους κι' ἀναίσθητους, τὸν Ταρζάν καὶ τὴ Ζολάν. Βλέπουν

τέλος καὶ τὸν τρομερὸ μαῦρο καὶ τερατόμορφο δράκο ποὺ ἀκολουθεῖ...

Ὁ Μπουτάτα ξεκαρδίζεται στὰ γέλια.

— Χά, χά, χά! Μὰ δὲν εἶδατε κολλιῆ ποὺ τῆς φόρεσε τῆς « φτερωτῆς γαϊδάρας » του! Χά, χά, χά!...

Ἡ Γιαράμπα τοῦ τραδιάει μὲ δύναμι τὸ τσουλούφι γιὰ νὰ ἡσυχάσῃ. Ἐνῶ τὸ ἀτρόμητο Ἑλληνόπουλο βάζει σ' ἐνέργεια ἀμέσως ἓνα ἐξυπνο τέχνασμά του. Φωνάζει ἀπὸ ψηλὰ στὸν τερατόμορφο ὑπεργίγαντα:

— Ἐ, Κρὰ Νταγιάν! Ἐγὼ ὁ Ταμπὸρ θρίσκομαι πάνω στὸ δέντρο καὶ πεινάω... Ἄν θέλῃς ἀνέβα ἐπάνω νὰ σὲ σπαράξω μὲ τὰ δόντια μου! Ἄν δὲν ἀνέβῃς θὰ πῇ πῶς εἶσαι δειλὸς καὶ μὲ φοβάσαι!

Ὁ Ταμπὸρ ξέρει καλὰ πῶς ὁ δράκος αὐτὸς εἶναι ἀφάνταστα δυνατός, μὰ καὶ φοβερὰ κουτός! Εἶναι βέβαιος λοιπὸν πῶς ὁ Κρὰ Νταγιάν θὰ θυμώσῃ μὲ τὰ λόγια του καὶ θὰ πέσῃ στὴν παιγίδα.

Ἔτσι καὶ γίνεται: Ἐξω φρενῶν ὁ ἀνόητος γίγαντας ἀρπάζεται ἀπὸ τὰ πρῶτα χοντρὰ κλαδιὰ τοῦ γιγαντώσωμου δέντρου καὶ κάνοντας ἔλξι, θρονιάζεται πάνω σ' αὐτά. Ἀμέσως σκαρφαλώνει στὰ πάρα πάνω, πασχίζοντας νὰ φτάσῃ γρήγορα στὴν κορυφὴ γιὰ νὰ τιμωρήσῃ μὲ τὰ θανατερὰ σαιγόνια του τὸν ἀνθρωπάκο ποὺ τόλμησε νὰ τὸν προσβάλλῃ.

ΤΡΑΓΙΚΕΣ ΣΤΙΓΜΕΣ

ΑΥΤΟ ΗΤΑΝ! Μόλις ο δράκος ξεπερνάει σκαρφαλώνοντας τὰ πρῶτα χοντρά κλαδιά καὶ κάνει νὰ πατήσῃ στὸ πιὸ λεπτὰ καὶ ἀδύνατα τὸ φοβερὸ βῆρος του τὰ σπάζει καὶ γκρεμοτσακίζεται βαρὺς στὸ χῶμα.

Ἀμέσως ξανασκιερφαλώνει μὲ θολωμένο τὸ λιγοστὸ νοῦ του ἀπὸ τὸ θυμό. Μὰ τὰ κλαδιά ποὺ πατάει ξανασπάζουν καὶ ξανασωριάζεται κάτω.

Αὐτὸ συνεχίζεται πολλές φορές ἀκόμα. Καὶ ὅσο τὰ κλαδιά τσακίζονται καὶ γκρεμίζονται κάτω, τόσο θυμώνει καὶμανιάζει περισσότερο. Τὸ κορμί του ἔχει καταξεσχιστῇ στίς πτώσεις αὐτὲς καὶ ἀφθονο κόκκινο ἀχνιστὸ αἷμα τρέχει ἀπὸ τὶς πληγές του.

Ὅμως ὁ κουτὸς Κρὰ Νταγιάν τῷ χειρὶ βάλει πείσμα νὰ φτάσῃ στὴν κορφή γιὰ νὰ σπαράξῃ τὸν Ταμπὸρ ποὺ στὸ διάστημα αὐτὸ δὲν ἔχει πάψει οὔτε στιγμή νὰ τὸν προκαλῇ καὶ νὰ τὸν κοροϊδεύῃ:

— Ἀνέβα ντέ, ἂν σοῦ βαστάῃ!... Χά, χά, χά!... Σὰν γουροῦνι γκρεμοτσακίζεσαι κάτω μόλις σὲ σπρώχνω... μὲ τὸ μικρὸ μου δαχτυλάκι!

Ὅσο κουτὸς ὅμως κι' ἂν εἶναι ὁ Κρὰ Νταγιάν, καταλαβαίνει κάποτε πῶς εἶναι ἀδύνατο νὰ φτάσῃ στὴν κορφή ποὺ βρίσκεται ὁ ἀντίπαλός του. Καὶ καταχτυπημένος ὅπως εἶναι, κι' ἀφρίζοντας ἀπὸ τὸ κακό του, ἀρχίζει νὰ μα-

ζεύῃ ἀπὸ κάτω τεράστιες πέτρες καὶ νὰ τὶς πετάῃ μὲ ἀφάνταστη ὁρμὴ καὶ λύσσα πρὸς τὴν κορφή τοῦ δέντρου.

Ὁ Ταμπὸρ κι' ἡ Γιαράμπα περνᾶνε τώρα τραγικὲς στιγμές. Μιὰ μονάχα ἀπ' αὐτὲς τὶς πέτρες νὰ τοὺς ἱβρῇ, νεκροὶ θὰ γκρεμοτσακιστοῦν ἀπὸ κεῖ ψηλὰ ποὺ βρίσκονται.

Ὁ Μπουτάπα ὅμως εἶναι αἰσιόδοξος:

— Θέλεις κανέναν ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς βράχους ποὺ μᾶς πετάει καὶ ξαναπέφτουν κάτω, νὰ τὸν ἱβρῇ στὸ κεφάλι καὶ νὰ τοῦ τὸ ἀνοίξῃ σὰν κάστανο! Ἔ, ρε γέλια ποῦχῳ νὰ κάνω! Χά, χά, χά!

Καὶ νά: Ἡ προφητεία του δὲν ἀργεῖ νὰ πραγματοποιηθῇ. Μιὰ ἀπὸ τὶς μεγάλες πέτρες ποὺ ἱπετάει, χτυπάει πέφτοντας πάνω στοὺς δυὸ καρποὺς τῶν χειρῶν του, τὴ στιγμή ποὺ ἔχει σηκώσει μιὰ ἄλλη πέτρα κι' ἐτοιμάζεται νὰ τὴν πετάξῃ.

Τὸ χτύπημα εἶναι τρομερό. Οἱ καρποὶ τῶν χειρῶν του σπάζουν κι' οἱ δυὸ παλάμες του ἀχρηστεύονται.

Οἱ πόνοι ποὺ νοιώθει φαίνεται πῶς εἶναι ἀφάνταστα δυνατοί. Τ' ἀπαίσια πονεμένα βογγητά του κάνουν ν' ἀντιλαλοῦν τὰ μακρινὰ Γαλάζια βουνά!

Ὁ Τσουλούφης ψηλὰ πάνω ἀπὸ τὸ δέντρο πανηγυρίζει:

— Τὸ εἶπα κι' ἔγινε! Πᾶμε τώρα κάτω νὰ τὸν ταιράξουμε στίς σφαλιάρες!

Καὶ πρὶν προφτάσουν νὰ τὸν ἐμποδίσουν ἀρχίζει νὰ κα-

τεθαίνη γρήγορα, πατώντας από τὸ ἓνα σπασμένο κλαδί στο ἄλλο.

Τέλος φτάνει στὰ χαμηλὰ κλαδιά τοῦ δέντρου, βλέπει τὸ κακὸ ποῦχει πάθει ὁ Κρά Νταγιάν καὶ φωνάζει στοὺς συντρόφους του ποὺ βρίσκονται ψηλὰ στὴν κορφή:

— Εἶναι σπασμένες κι' οἱ δυὸ χεροῦκλες του! Οὔτε σφαλιάρα δὲν μπορεῖ πιά νὰ δώση!

Η ΠΟΡΕΙΑ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Ο ΤΑΜΠΟΡ κι' ἡ Γιαράμπα κατεβαίνουν σβέλτοι καὶ φτάνοντας στὰ χαμηλὰ κλαδιά θεβαιώνονται

μέ τὰ ἴδια τους τὰ μάτια πῶς οἱ καιροὶ καὶ τὼν δυὸ χεριῶν τοῦ τερατόμορφου μαύρου γίγαντα εἶναι σπασμένοι. Οἱ τεράστιες παλάμες μέ τὰ δάχτυλά του κρέμονται ἀπ' αὐτοὺς ἀνίκανες πιά νὰ κάνουν τὴν παραμικρὴ κίνησι.

Ὁ Κρά Νταγιάν λυσσῶνται ἀπὸ τὸ κακὸ του καὶ μὴ ξέροντας ποῦ νὰ ξεσπάσῃ προχωρεῖ πρὸς τὴν τεράστια στρουθοκάμηλο, ποὺ βόσκει λίγο πιὸ πέρα, καὶ κάνει ν' ἀρπάξῃ μέ τὰ δόντια του γιὰ νὰ σπαράξῃ, τὰ δυὸ ἀναιίσθητα καὶ δεμένα στὴ ράχι τῆς θύματά του.

Τὸ ἀτρόμητο Ἑλληνόπουλο ποὺ γρήγορα καταλαβαίνει

Ὁ Ταμπὸρ θρονιασμένος πάνω στὸν ὦμο τοῦ τερατόμορφου γίγαντα Κρά Νταγιάν, τὸν χτυπάει μέ ἀφάνταστη λύσσα στὸ κεφάλι...

Ο άρχοντας τής Ζούγκλας άρπάζει από κάτω τὸ φοβερό ρόπαλο κ' έτοιμάζεται νὰ τὸ χτυπήσῃ μὲ δύναμι στὸ κεφάλι τοῦ Ταμπόρ.

τὶς διαθέσεις του αὐτές, σπά-
ζει ἓνα χοντρὸ κλαδὶ καὶ πη-
δώντας ἀπὸ ψηλὰ θρονιάζεται
στὸ σβέρκο του. Κι' ἀμέσως
ἀρχίζει νὰ τὸν χτυπάῃ μὲ τὸ
ρόπαλο στὸ κεφάλι. Ταυτό-
χρονα φωνάζει στὴ συντρό-
φισσά του:

— Γιαράμπα! Πήδησε πά-
νω στὴ στρουθοκάμηλο καὶ λύ-
σε τὸν Ταρζάν καὶ τὴν Ζο-
λάν! Πρόσεξε μονάχα τὸ φί-
δι ποὺ εἶναι τυλιγμένο στὸ
λαιμό της.

Ο Κρά Νταγιάν ὅμως νοι-
ώθοντας πάνω στοὺς ὤμους
του τὸν Ταμπόρ καὶ στὸ κεφά-
λι του τὰ τρομερὰ χτυπήμα-
τα τοῦ ροπάλου του, στὴν ἀρ-
χή σαστίζει καὶ μένει γιὰ λί-

γες στιγμὲς ἀκίνητος. Γρήγο-
ρα ὅμως ὁ κίνδυνος τὸν συνε-
φέρει κι' ἀρχίζει νὰ τινάζεται
καὶ νὰ κάνῃ ἰάπεγνωσμένες κι-
νήσεις νὰ τὸν ξεφορτωθῇ.

Τὰ σπασμένα καὶ πονεμέ-
να χέρια του κρέμονται κάτω
ἀνίκανα νὰ τὸν βοηθήσουν σὲ
τίποτα.

Βλάπτει ὅμως πῶς ὅσο κι'
ὄν τινάζεται κι' ἂν πηδάῃ,
ὁ ἄνθρωπος ἔχει κολλήσει σὰν
στρεῖδι στοὺς ὤμους του καὶ
δὲν θὰ μπορέσῃ ποτὲ νὰ τὸν
γκρεμίσῃ ἀπὸ κεῖ.

Πανικόβλητος λοιπὸν και-
θῶς εἶναι καὶ μὴ βρίσκοντας
τὶ ἄλλο νὰ κάνῃ, τὸ βάζει
στὰ πόδια κι' ἀρχίζει νὰ τρέ-
χῃ σὰν τρελλός, οὐρλιάζοντας

τρομακτικὰ κι' ἀπαίσια!

Ἡ γιγαντιαία στρουθοκάμηλος, μόλις βλέπει τὸν Κρὰ Νταγιάν νὰ φεύγῃ, ξεκινάει κι' αὐτὴ ἀκολουθώντας τον.

Ἡ Γιαράμπα κι' ὁ Μπουτάτα μόλις προφταίνουν νὰ πηδήσουν ἐν κινήσει, στὰ πλευρά της καὶ νὰ συγκρατηθοῦν πάνω σ' αὐτὰ χουφτιάζοντας τὰ παχειὰ καὶ γερά φτερά της.

Ὁ φοβερὸς Κρὰ Νταγιάν τρέχει τώρα οὐρλιάζοντας μπροστά, μετὸν Ταιμπόρ, πάνω στοὺς ὠμούς του, ποὺ τὸν χτυπάει μετὸ ρόπαλο στὸ κεφάλι. Καὶ πίσω του ἀκολουθεῖ τρέχοντας, μετὴν ἴδια ταχύτητα, ἡ γιγαντιαία στρουθοκάμηλος μετὸν Ταρζάν καὶ τὴν Ζολάν ἀναίσθητους στὴ ράχι της καὶ τὴ Γιαράμπα καὶ τὸν Μπουτάτα κρεμασμένους ἀπὸ τὰ φτερά της.

Μὰ ὁ τερατόμορφος γίγαντας καὶ ἡ στρουθοκάμηλός του, τρέχουν μετὸ τόσο μεγάλη ταχύτητα, ποὺ ὅποιος τολμοῦσε νὰ πηδήσῃ κάτω θὰ σκοτωνόταν σίγουρα χτυπώντας μετὸ ὀρμὴ πάνω στὶς πέτρες καὶ στοὺς κορμούς τῶν δέντρων.

ΠΑΛΗ ΜΕ ΤΟ ΠΡΑΣΙΝΟ ΦΙΔΙ

Τὸ ΡΟΠΑΛΟ τοῦ Ταιμπόρ χτυπάει μετὸ ἀφάνταστη δύναμι καὶ ὀρμὴ στὸ κεφάλι τοῦ γιγαντώσωμου Κρὰ Νταγιάν. Ὁμως, ὁ ἀπαίσιος Τερατάνθρωπος δὲν παθαίνει τίποτα καὶ συνεχίζει τὸ φευγιό του ἀκράτητος.

Στὸ μεταξὺ πάνω ἀπὸ τὰ βουνὰ τῆς ἀνατολῆς, τὸ σκοτάδι ἔχει ἀρχίσει νὰ ξεθωριάζῃ. Σὲ λίγο θὰ ξημερώσῃ.

Ἡ Γιαράμπα κι' ὁ Μπουτάτα σκαρφαλώνουν μετὸ δυσκολία πάνω στὰ φτερά τοῦ γιγαντιαίου ὄρνιου ποὺ τρέχει καὶ φθάνοντας ψηλὰ στὴ ράχη του, πρὸς τὸ μέρος τοῦ λαιμοῦ, σιγουρεύονται ἐκεῖ γιὰ νὰ μὴ γκρεμοτσακιστοῦν κάτω.

Νὰ ὅμως ποὺ μιὰ τρομακτικὴ περιπέτεια τοὺς περιμένει ἐκεῖ:

Ὁ ἀδιόρθωτος Τσουλούφης ἀπλώνει τὸ χέρι του καὶ τρία βιάει τὴν οὐρά τοῦ πράσινου φιδοῦ ποὺ εἶναι τυλιγμένο στὸ λαιμὸ τῆς στρουθοκαμήλου, φωνάζοντας της:

— Μεγείιά, τὸ κολλιεδάκι στρουθογκαμηλάραι μου! Πολὺ χαριτωμένη εἶσαι μ' αὐτό! Ἄμα σὲ δῇ κανένας στρουθογκαμήλαρος θὰ πάῃ νὰ σὲ ζητήσῃ ἀπὸ τή... μαϊμά σου! Χί, χί, χί!

Ἡ χειρονομία του ὅμως αὐτῇ, εἶχε ἀμέσως ἓνα τραγικὸ ἐπακόλουθο: Τὸ μεγάλο πράσινο φίδι, ἐνωχλημένο ἀπὸ τὸ τράβηγμα τῆς οὐράς του, ἀρχίζει νὰ ξετυλίγεται ἀπὸ τὸ λαιμὸ τοῦ πουλιοῦ καὶ νὰ τυλίγεται στὸ κορμὶ τῆς Γιαράμπα ποὺ ἱδρίσκεται πιὸ κοντά του.

Ἡ μελαψὴ κοπέλλα κάνει ἀπεγνωσμένες κινήσεις νὰ ἐλευθερωθῇ ἀπὸ τὶς πρῶτες κουλούρες του καὶ νὰ πηδήσῃ κάτω, ἀδιαφορώντας ὅτι θὰ τσακιστῇ πάνω στὶς πέτρες

καὶ στοὺς κορμούς τῶν δέντρων. Ὅμως ὅσο κι' ἂν πασχίζη, τίποτα δὲν μπορεῖ νὰ καταφέρῃ. Τὸ ἀπέραντο πράσινο φίδι τυλίγει τὴ μιὰ μετὰ τὴν ἄλλη τὶς θανατερὲς κουλούρες τοῦ στοῦ μελαψοῦ κορμὶ τῆς. Εἶναι ἀδύνατο πιά νὰ τοῦ ξεφύγῃ.

Ἡ ἄμοιρη κοπέλλα ρίχνει μιὰ ματιὰ γεμάτη φρίκη κι' ἀπόγνωσι στοῦ ἀνοιχτοῦ στόμα τοῦ φαρμακεροῦ φιδιοῦ, ποὺ σὲ μιὰ στιγμή περνάει μπροστὰ ἀπὸ τὸ πρόσωπό τῆς. Καὶ μιὰ χαρούμενη λάμψη φωτίζει τὰ μάτια τῆς. Γιατὶ βλέπει πῶς ἀπὸ τὸ φίδι λείπουνε τὰ δυὸ μπροστινὰ δόντια ποὺ κρύβουν τὸ φαρμάκι τοῦ Σίγουρια ὁ Κιρὰ Νταγιὰν θὰ τοῦ τὰ ἔχῃ βγάλει γιὰ νὰ μὴ καμμιὰ φορά, διαγκώσῃ τὴ στρουθοκάμηλο καὶ τὸν ἴδιο.

Ὅμως τὸ πράσινο φίδι μπορεῖ νὰ μὴν ἔχῃ πιά φαρμάκι, μὰ ἔχει τὶς τρομακτικὲς κουλούρες τοῦ κορμιοῦ τοῦ, ποὺ ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή σφίγγουν πρὸ θανατερὰ τὴ δυστυχισμένη Γιαράμπα.

— Ὠραῖα! ξεφωνίζει ἐνθουσιασμένος ὁ Τσουλούφης. Τὸ κολλιὲ τῆς στρουθοκαμηλάρας θὰ γίνῃ τώρα ζώνη δική σου, κυρὰ Γιαράμπα! Καὶ σοῦ πάει μιὰ χαρὰ ποὺ νὰ μὴν ἀβάσκαθῇς!

Η ΓΙΑΡΑΜΠΑ ΠΝΙΓΕΤΑΙ!

ΤΟ ΠΡΑΣΙΝΟ φίδι ἔχει τυλιχτῇ τώρα ὁλόκληρο στοῦ κορμὶ τῆς ἄμοιρης κοπέλλας. Καὶ στενεύοντας

συνεχῶς τὶς κουλούρες τοῦ, ἐτοιμάζεται γιὰ τὸ τελειωτικὸ σφίξιμο ποὺ θὰ τῆς τσακίσῃ τὰ κόκκαλα.

Ὁ Μπουτάτα βλέπει τὴν κίνησι ποὺ κάνει τὸ φίδι καὶ τὴν παρηγορεῖ

— Σπουδαῖο φίδι, Γιαράμπα!, ἔ; Δὲν ξέρω μονάχα μὴ σοῦ πέφτει λιγάκι... στενό! Μὴ στεναχωριάσαι ὅμως, μὲ τὸν καιρὸ θὰ ξεχειλώσῃ!

— Βοήθειά!, ξεφωνίζει σπαρακτικὰ ἡ μελαψὴ κοπέλλα ποὺ νοιώθει νὰ φτάνουν οἱ τελευταῖες τῆς στιγμές.

Ὁ ἀδιόρθωτος νᾶνος ἐξακολουθεῖ νὰ τὴν παρηγορῇ:

— Μὴ σὲ νοιάζει, ἀφέντη Γιαράμπα. Ἄν σὲ πνίξῃ, θὰ τὸ παράξω στὶς σφαιλιάρες! Ἐγὼ δὲν ἀστειεύομαι!...

— Βοήθεια πεθαίνω!, ξανοιφωνάζει μὲ γουρλωμένα μάτια ἡ νεὰ ποὺ νοιώθει πιά νὰ βγαίνει ἡ ψυχὴ τῆς.

— Πεθαίνεις;! κάνει μὲ ἀπορίαι ὁ Μπουτάτα. Καὶ δὲν μιλάς τόση ὥρα, νὰ σὲ σώσω. Ἐμένα αὐτὴ εἶναι ἡ δουλειά μου! Καὶ σκαρώνει γρήγορα - γρήγορα ἓνα αὐτοσχέδιο στι χάκι:

«Ἐγὼ τὰ φίδια σὰν τρελλὸς ἀπὸ τὶς τρύπες θιγάνω!

Σωτήρας ἐγεννήθηκα,
σωτήρας θὰ πεθάνω!»

Κι' ἀμέσως, μὲ μιὰ ἀφάνταστα γρήγορη κίνησι ἄρπάζει ἀπὸ τὴ ζώνη τῆς ἀναισθητῆς Ζολὰν τὸ μαχαίρι καὶ μ' ἓνα χτύπημα κόβει, πέρα γιὰ πέρα, τὸ κεφάλι τοῦ πράσινου φιδιοῦ.

Τὸ ἀπαίσιο ἔρπετό ὅμως

καὶ χωρὶς κεφάλι κινεῖται καὶ σφίγγεται γύρω ἀπὸ τὴ μισοπεθαιμένη Γιαράμπα.

Ὁ Τσουλούφης παιραξενεύεται πὺν τὸ βλέπει νὰ σαλεύη σὰ ζωντανὸ καὶ τοῦ λέει:

— Ἔ, φίδαρε! Δὲν πῆρες χαμπάρι πὼς σ' ἔσφαξα; Ψόφα, τὸ λοιπὸν, γιατί μὲ ἐκθέτεις στὴ δεσποινίς!

Καὶ νά: Τὸ ἀπέραντο κορμὶ τοῦ φιδιοῦ ὕστερα ἀπὸ μερικὸς αὐτόματους σπασιμοὺς ποὺ κάνει, χαλσιρώνει ἀπότομα καὶ μένει ἀκίνητο, νεκρό.

Ὁ σωτήρας ξαναβάζει τὸ μαχαίρι στὴ ζώνη τῆς ἀναίσθητης Ζολὰν καὶ μουρμουρίζει μὲ συμπόνοια γιὰ τὸ σικωμένον φίδι:

— Τὸ φουκαριάρικο! Ἄργησε νὰ καταλάβῃ πὼς τ' ἔσφαξα, καὶ νόμιζε πὼς ἦτανε ...ζωντανό!

Ὁ Ταμπὸρ κ' ἡ Γιαράμπα σκαρφαλώνουν στὰ κλαδιὰ τοῦ δένδρου γιὰ νὰ σωθοῦν ἀπὸ τὸ Δαίμονα τῆς συμφορᾶς.

Ἡ Γιαράμπα, ποὺ ἔχει γλυτώσει αὐτὴ τὴ φορὰ ἀπὸ τοῦ Χάρου τὰ δόντια, μὲ τὸ ἓνα τῆς χέρι ἀγκυλιάζει καὶ συγκρατιέται ἀπὸ τὸ λαιμὸ τῆς στρουθοκαμήλου καὶ μὲ τὸ ἄλλο τραβάει μιὰ - μιὰ τὶς κουλούρες καὶ ἐλευθερώνεται ἀπὸ τὸ ἀγκάλιασμα τοῦ νεκροῦ πιά πράσινου φιδιοῦ.

Καὶ τὸ ἀκέφαλο κορμὶ τοῦ ἑρπετοῦ σωριάζεται κάτω.

Νὰ ὅμως ποὺ ξαφνικὰ γίνεται κάτι ἀπίστευτο: Ἡ στρουθοκάμηλος ποὺ τρέχει, νοιώθοντας πὼς τὸ πράσινο φίδι δὲν βρίσκεται πιά πάνω της, σταματᾷ ἀπότομα. Καὶ γυρίζοντας δεξιὰ κι' ἀριστερὰ τὸ κεφάλι τῆς ἀρχίζει νὰ κρᾶζῃ δυνατὰ καὶ παράξενα.

Δὲν περνᾷ λίγες στιγμὲς κι' ἓνα ἀπαίσιο σφύριγμα ἀκούγεται νὰ πλησιάζῃ. Σχεδὸν ταυτόχρονα ἓνα ἄλλο πράσινο φίδι φτάνει κοντά. Καὶ σκαρφαλώνοντας ἀπὸ τὰ πόδια τῆς τυλίγεται ὅπως καὶ τὸ ἄλλο, στὸ λαιμὸ τῆς.

Ὁ Μπουτάτα γελάει:

— Πολὺ κοκέττα εἶσαι κυρὰ μου! Στιγμὴ δὲν κάνεις χωρὶς κολλιεδάκι στὸ λαιμό!

ΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΜΕ ΤΟ ΦΑΡΜΑΚΙ

Τὸ ΤΕΡΑΣΤΙΟ πουλὶ, ἱκανοποιημένο τῶρ, ποὺ νοιώθει στὸ λαιμὸ τοῦ τὸ σφίξιμο τοῦ φιδιοῦ, ξεκινᾷ ἀμέσως καὶ τρέχει ἀκόμα πιὸ γρήγορα γιὰ νὰ κερδίσῃ τὴν ἀπόστασι ποὺ ἔχασε ἀπὸ τὸν Κρὰ Νταγιάν. Ἡ Γιαράμπα ρίχνει μιὰ ματιά

στο στόμα του καινούργιου φιδιού και φωνάζει ανήσυχη στο χωριατατζή νάνο:

— Πρόσεξε Μπουτάτα μην πειράξης κι' αυτό το φίδι, γιατί, τὰ φαρμακερά του δόντια δὲν εἶναι βγαλμένα.

— Τότε νὰ τοῦ τὰ βγάλω, ἀποκρίνεται πρόθυμα ὁ Τσουλούφης. Καὶ τὴ ρωτᾷ:

— Μήπως βρίσκεται πάνω σου καιμιὰ ..τανάλια;

Ἀντὶ νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ ἡ χειροδύναμη κοπέλλα, τοῦ δίνει ἓνα τόσο δυνατό χτύπημα στὸ στήθος, πὺ κάνει σὰν πυροβολισμός!

Ὁ νάνος εὐχαριστιέται:

— Ἀα! Καὶρὸ εἶχα νὰ φάω τέτοια στράκα! Γεῖα στὰ χέρια σου, κυρά μου!

Ὅμως τ' ἀστεῖα δὲν ἔχουν καιμιὰ θέσι στὶς τραγικὲς αὐτὲς στιγμὲς πὺ περνᾶνε πάνω στὴ ράχη τοῦ τεράστιου πεζοπόρου πουλιοῦ.

Καὶ νά: Τὸ δεύτερο πράσινο φίδι πὺ τυλίχτηκε στὸ λαιμὸ τῆς στρουθοκάμηλου, ἀρχίζει νὰ δείχνῃ ἀσχημερ διαθέσεις. Μὲ μιὰ γρήγορη κίνησι ξετυλίγει μιὰ-δυὸ κουλούρες ἀπὸ τὸ λαιμὸ τοῦ πουλιοῦ καὶ τὶς τυλίγει στὸ λαιμὸ τοῦ Μπουτάτα.

Ὁ Τσουλούφης νοιώθει νὰ πνίγεται καὶ γουρλώνει ἀκόμα περισσότερο τὰ γουρλωμένα μάτια του καὶ ξεφωνίζει τρομοκρατημένος:

— Βοήθεια! Μὲ στενεύει τὸ κολλάρο!...

Τὸ κεφάλι τοῦ πράσινου φιδιού κάνει τώρα νὰ ιδανκώσῃ στὸ μάγουλο τὸ νάνο γιὰ νὰ

Τὰ κλαδιὰ τοῦ δέντρου σπάζουν κι' ὁ Κρὰ Νταγὰν γκρεμοτσακίζεται ἀπὸ ψηλὰ κάτω στὸ σκληρὸ ἔδαφος.

χύσῃ στὸ αἷμα του τὸ θανατηρὸ φαρμάκι τῶν δοντιῶν του.

Ἐπαιθαίνει ὅμως ἡ Γιαράμπα. Μὲ μιὰ γρήγορη κίνησι ἀρπάζει τὴ λαιδὴ καὶ τραβάει ἀπὸ τὴ ζώνη τοῦ ἀναίσθητου Ταριζὰν τὸ μαχαίρι του. Καὶ μὲ σβελτάδια καὶ ἀκρίβεια δίνει ἑνὸ ἑλαφρὰ κτυπήματα, μὲ τὴν ἀστραφτερὴ λάμα του, μέσα στὶς κόγχες τῶν ματιῶν τοῦ πράσινου φιδιού.

Καὶ τὸ ἀπαίσιο ἔρπετὸ τυφλώνεται. Ἄν τὸ χτυποῦσε πιὸ δυνατὰ θὰ μπορούσε νὰ τὸ σκοτώσῃ. Μὰ δὲν ἤθελε. Ἡ στρουθοκάμηλος μόλις ἔνοιωθε νὰ ξεφεύγῃ νεκρὸ τὸ φίδι ἀπὸ πάνω της, θὰ σταματοῦσε πάλι γιὰ νὰ καλέσῃ ἄλλο.

Τὸ τυφλωμένο πιά ἔρπετὸ ξεετυλίγεται ἀπὸ τὸ λαιμὸ

τοῦ Μπουτάτα καὶ στριφογυρίζει τὸ κεφάλι του, σφυρίζοντας ἀπαίσια! Κάνει μερικές προσπάθειες στὰ στραβά νὰ δαγκώσει τὸ θῦμα του μὰ δὲν τὰ καταφέρνει. Στὸ φῶς τῆς αὐγῆς ὁ Μπουτάτα βλέπει τὶς κινήσεις τοῦ κεφαλιοῦ του καὶ ἀποφεύγει τὰ θανατερὰ του χτυπήματα.

Τέλος, τὸ τυφλωμένο φίδι ξανατυλίγεται στὸ λαιμὸ τῆς στρουθοκαμήλου καὶ μένει ἀκίνητο, σιγανόσφυρίζοντας πονεμένα.

ΤΕΧΝΑΣΜΑΤΑ ΤΟΥ ΤΑΜΠΟΡ

Α Σ ΑΦΗΣΟΥΜΕ ὁμως τώρα τὸ τεράστιο πουλί κι' ἄς πεταχτοῦμε λίγο πιὸ μπροστά, ἐκεῖ πού τρέχει ἀλαφιασμένος καὶ οὐρλιάζοντας ὁ τερατόμορφος μαῦρος γίγαντας Κρά Νταγιάν.

Τὸ ἀτρόμητο Ἑλληνόπουλο ἔχει σπαιματήσει πιά νὰ χτυπάει μὲ τὸ ρόπαλό του τὸ κεφάλι τοῦ τρομεροῦ Δράκου. Ἔχει καταλάβει πὼς ἄδικα κουράζεται. Τὸ καύκιο τοῦ «Δαίμονα τῆς Συμφορᾶς» εἶναι πιὸ σκληρὸ καὶ γερὸ ἀπὸ τ' ἀτσάλι.

Ἔτσι βασανίζει τὸ μυαλό του νὰ βρῇ ἄλλο τρόπο νὰ δαμάσῃ τὸ ἀνθρωπόμορφο αὐτὸ τέρας.

Καὶ νά: Παραμονεύει τὴ στιγμή πού ὁ δράκος ἀνοίγει τὸ στόμα του γιὰ νὰ βγάλῃ τὸ ἀπαίσιο οὐρλιαχτό του καὶ χώνει τὸ ρόπαλο, ὅσο μπορεῖ πιὸ βαθειὰ μέσα σ' αὐτό.

—Θὰ φτάσῃ στὸ λαρύγγι του, συλλογιέται, καὶ μὴ μπορῶντας νὰ πάρῃ πιά ἀνάσα, θὰ ἰσχωριαστῇ κάτω πνιγμένος... .

Κάνει ὁμως τὸ λογαριασμὸ χωρὶς τὸν ξενοδόχο, ὅπως λέει ἡ παροιμία. Γιατὶ ὁ Κρά Νταγιάν μόλις νοιώθει τὸ χοντρὸ ρόπαλο μέσα στὸ στόμα, κλείνει τὰ τεράστια σαγόνια του καὶ χράπ, τὸ κόβει σὰν ἀγγοῦρι στὰ δύο. Ὑστερα φτύνει τὸ κομμάτι πού ἔμεινε μέσα στὸ στόμα του καὶ φωνάζει στὸν Ταμπὸρ ἀφρίζοντας ἀπὸ τὸ κακό του:

— Εἶναι σπασμένα τὰ χέρια μου, ἄλλοιῶς θὰ σὲ ἔλυωνα μέσα στὴ μιά μου χούφτα!... . Ἔννοια σου ὁμως καὶ δὲν θὰ γλυτώσῃς ἀπὸ τὰ δόντια μου... . Γρήγορα θὰ φτάσω στὴ μεγάλη Γαλάζια Λίμνη καὶ θὰ βουτήξω στὰ νερά της νὰ σὲ πνίξω. Ἐγὼ ἔχω φαρδεῖα στὴ θῆ που χωρᾶνε πολὺ ἀέρα. Ἀντέχω τρεῖς ὀλόκληρες ὥρες βουτηγμένος βαθειὰ στὰ νερά, χωρὶς νὰ πάρω ἀνάσα...

Ὁ Ταμπὸρ, οὔτε φοδᾶται, οὔτε δίνει σημασία στὰ λόγια του. Ὁ νοῦς του εἶναι ἀπασχολημένος νὰ βρῇ τρόπο νὰ δαμάσῃ τὸν τρομακτικὸ αὐτὸ γίγαντα.

Καὶ νά: Ξαφνικὰ πάλι σφίγγει τὸ κουτσουρεμένο ρόπαλο πού τοῦ ἀπόμεινε στὸ χέρι του καὶ ἀρχίζει νὰ τὸν χτυπάει μὲ δύναμι πάνω στὴ μύτη του.

Μέ τὰ πρῶτα χτυπήματα τὰ ρουθούνια τοῦ γίγαντα

μετατρέπονται σὲ βρύσες πού τρέχουν ἀχνιστὸ αἷμα!

Ὁ Κρὰ Νταγιὰν εἶχε χάσει ἀρκετὸ αἷμα ἀπὸ τὰ σχισίμα τὰ τοῦ τεράστιου κορμιοῦ του καθὼς γκρεμοτσακιζόταν ἀπὸ τὰ κλαδιὰ τοῦ θεόρατου δέντρου πού σπάζαν στὸ βάρος του. Καὶ τώρα πού ξεφεύγει περισσότερο ἀπὸ τ' ἀνοιγμέναι ρουθούνια του ἀρχίζει σιγά-σιγά νὰ χάνη τὶς ὑπεράνθρωπες δυνάμεις του. Ἐξακολουθεῖ νὰ τρέχη βέβαια, μὰ ἡ παχύτητά του συνεχῶς λιγοστεύει.

Ὁ Ταμπὸρ στὸ φῶς τῆς αὐγῆς, πιά παρακολουθεῖ τὴ μύτη τοῦ φοβεροῦ γίγαντα πού προσπαθεῖ νὰ δαμάσῃ. Κι' ὅταν βλέπη πὼς τὸ αἷμα πού τρέχει ἀρχίζει νὰ λιγοστεύῃ ξαναχτυπάει μὲ τὸ ρόπαλο τὴ μύτη του. Καὶ καινούργια κόκκινα ποτάμια ξεχύνονται.

— Θ' ἀδειάσω ἀπὸ τὶς φλέβες σου ὅλο τὸ αἷμα, τοῦ φωνάζει τὸ ἀτρόμητο Ἑλληνόπουλο. Καὶ γρήγορα θὰ σωριαστῇς κάτω μὴ μπορῶντας πιά, ὅχι μόνο νὰ τρέξης μὰ οὔτε καὶ νὰ σταθῇς ὄρθιος! Τότε θὰ δέσω τὰ πόδια σου γερὰ μὲ χορτόσκοινα καὶ χιλιάδες πεινασμένα ὄρνια θὰ χορτάσουν πάνω στὸ βρωμερὸ κουφάρι σου.

Ο ΚΡΑ ΝΤΑΓΙΑΝ ΑΜΥΝΕΤΑΙ

Ο ΤΡΟΜΕΡΟΣ Δράκος δὲν μπορεῖ νὰ κινήσῃ πιά τὰ δάχτυλα τῶν σπασμένων του χεριῶν γιὰ νὰ σφίξῃ τὰ ρουθούνια του καὶ

νὰ σταματήσῃ τὸ αἷμα. Κάνει ὅμως κάτι ἄλλο, τὸ ἴδιο σχεδὸν ἀποτελεσματικό: Σηκώνει τὸ μπράτσο τοῦ δεξιοῦ του χεριοῦ καὶ σταματᾷ τὸ αἷμα πιέζοντας μὲ αὐτὸ τὰ ρουθούνια του.

Ὁ Ταμπὸρ χτυπάει μὲ λύσσα τώρα τὸ ρόπαλό του πάνω στὸ μπράτσο τοῦ μαύρου γίγαντα γιὰ νὰ τὸ τραβήξῃ ἀπὸ ἐκεῖ καὶ νὰ ξανανοίξουν οἱ κόκκινες βρύσες τῶν ρουθουνιῶν του. Τίποτα ὅμως δὲν καταφέρνει πάλι. Ὁ Κρὰ Νταγιὰν κρατᾷ τὸ μπράτσο του τὴ μύτη καὶ καμμιά ἀνθρώπινη δύναμι δὲν θὰ μπορούσε νὰ τὸ μετακινήσῃ ἀπὸ ἐκεῖ.

Τὸ Ἑλληνόπουλο ἀρχίζει ν' ἀπογοητεύεται. Οὔτε κι' αὐτὴ τὴ φορά μπορούσε, μὲ τὸ τέχνασμά του, νὰ δαμάσῃ τὸν προμερὸ μαῦρο δράκο!

Γιὰ νὰ σωθῇ λοιπὸν καὶ νὰ σώσῃ τοὺς συντρόφους του καὶ προπαντὸς τὸν Ταρζάν καὶ τὴ Ζολὰν πού βρίσκονται δεμένοι κι' ἀναίσθητοι πάνω στὴ στρουθοκάμηλο, δὲν τοῦ μένει παρὰ νὰ κάνῃ κάτι τρομερό: Νὰ τυφλώσῃ τὸν τερατόμορφο γίγαντα.

Ἔτσι, ἀπὸ τὴ θέσι πού βρίσκεται — καθισμένος στὸν ὦμο του καὶ μὲ τ' ἀριστερὸ χερί πιεσμένος ἀπὸ τὰ μαλλιά του — ἀρχίζει νὰ χτυπάει μὲ τὸ ρόπαλο τὰ τεράστια γουρλωμένα μάτια του.

Ὁ δράκος ὅμως ἀμύνεται. Καὶ τραβῶντας ἀμέσως τὸ δεξιὸ μπράτσο ἀπὸ τὰ ρουθούνια, τὸ φέρνει καὶ σκεπάζει

σ' ὅλη τὴν ἔκτασί τους τὰ δυὸ μάτια του. Ἀφήνει μονάχα ἕνα μικρὸ ἄνοιγμα ἀπὸ τὸ κάτω μέρος, ἴσια-ἴσα, γιὰ νὰ βλέπῃ καθὼς τρέχει καὶ νὰ μὴ χτυπήσῃ καὶ τσακιστῇ πάνω στὸ χοντρὸ κορμὸ κανενὸς δέντρου.

Μπορεῖ ὅμως ὁ Κρὰ Νταγιὰν νὰ ξέρῃ ν' ἀμύνεται, μὰ κι' ὁ Ταμπὸρ ξέρεي νὰ κάνῃ, ὅπως, πρέπει, τὴν ἐπίθεσί του. Ἐτσι, μόλις ὁ γίγαντας τραβάει τὸ μπράτσο ἀπὸ τὰ ρουθούνια του γιὰ νὰ προστατέψῃ τὰ μάτια, ξαναχτυπάει τὸ ρόπαλό του πάνω στὴ μύτη του. Καὶ τὸ ἀχνιστὸ αἷμα ξαναρχίζει νὰ τρέχῃ σὰν μικρὸς κόκκινος καταρράκτης.

Ὁ Κρὰ Νταγιὰν τραβάει ἀμέσως τὸ μπράτσο κι' ἀφήνοντας ἀκάλυπτα τὰ μάτια,

Ο ὑπεργίγαντας πετάει ψηλὰ ἐράστιες πέτρες ποὺ ξαναπέφτουν γύρω του.

Ὁ Ταμπὸρ χτυπάει μὲ τὸ ρόπαλό του τὴ μύτη τοῦ τερατόμορφου γίγαντα. Κ' ἕνας καταρράκτης αἵματος ξεχύνεται ἀπ' τὰ ρουθούνια του.

Ξαναφράζει τὰ ρουθούνια.

Τὸ ἀτρόμητο Ἑλληνόπουλο, χωρὶς νὰ χάσῃ στιγμὴ, ξαναχτυπάει μὲ τὸ ρόπαλο τὰ μάτια του.

Τὸ ἀνθρωπόμορφο τέρας, μπροστὰ στὸν τρομερὸ κίνδυνον νὰ τυφλωθῇ, παρიაτάει ξανά τὰ ρουθούνια καὶ σκεπάζει μὲ τὸ μπράτσο τὰ μάτια του.

Ὁ Ταμπὸρ χτυπάει ἱπάλι τὴ μύτη του καὶ ἡ ἱστορία αὐτὴ συνεχίζεται ἀρκετά. Μέχρι ποὺ ὁ κουτὸς Κρὰ Νταγιὰν, σκέπτεται νὰ σηκώσῃ ἐπὶ τέλους καὶ τ' ἀριστερό του χέρι. Καὶ μὲ τὸ ἕνα μπράτσο νὰ προστατεύσῃ τὰ ρουθούνια καὶ μὲ τὸ ἄλλο τὰ μάτια του.

ΣΤΗ ΜΕΓΑΛΗ ΓΑΛΑΖΙΑ ΛΙΜΝΗ

ΣΤΟ ΜΕΤΑΞΥ ἔχει χάσει ἰσχυρὸ αἷμα καὶ σίγουρα οἱ δυνάμεις του θὰ ἔχουν ἐξαντληθῇ. Μὰ καὶ τὰ μάτια του ἔχουν θαμπώσει ἀπὸ τὰ φοβερὰ χτυπήματα τοῦ Ταμπόρ.

Νὰ ὅμως ποὺ ἔχει φτάσει τώρα πολὺ κοντὰ στὴ μεγάλη Γαλάζια Λίμνη. Κι' αὐτὸ τοῦ δίνει κουράγιο νὰ συνεχίσει τὴν τριγυκὴ πορεία του.

Ὁ Κρά Νταγιάν καταλαβαίνει πιά πὼς μόνο σὰν βουτήξη καὶ βυθιστῇ στὰ βαθειὰ νερὰ τῆς λίμνης θὰ μπορέσει νὰ ξεφορτωθῇ ἀπὸ πάνω του τὸν τρομερὸ αὐτὸν ἄνθρωπο. Ἀλλοιῶς, ἀργὰ ἢ γρήγορα θὰ βρῇ τὸ θάνατο ἀπὸ τὰ χέρια του!

Καὶ νὰ: Φτάνει τώρα στὴν

Ὁ γίγαντας βουτάει στὰ νερὰ τῆς λίμνης γιὰ νὰ ξεφορτωθῇ ἀπὸ πάνω του τὸν Ταμπόρ.

Δυὸ τεράστιοι κροκόδειλοι χύνονται πάνω στὸ Γρά Νταγιάν καὶ καταβροχθίζουν γρήγορα τὰ χέρια του.

Ὁχθη τῆς λίμνης καὶ σ' ἕνα σημεῖο ποὺ βρίσκονται τὰ δυὸ ξύλινα καλυβάκια ποὺ εἶχαν στήσει μέσα στὰ νερὰ ὁ Ταμπόρ κι' ἡ Γιορελίλ.

Ὁ τρομερὸς μαῦρος δράκος κατεβάζει τὰ μπριάτσια τῶν σπασμένων χειρῶν του ἀπὸ τὰ μάτια καὶ τὰ ρουθούνια καὶ βουτάει σὰν τρελλὸς στὴ λίμνη ἐξακολουθώντας νὰ πρέχει μέσα στὰ ρηχὰ νερὰ γιὰ νὰ φτάσῃ ἐκεῖ ποὺ γίνονται βιαιδιὰ καὶ ἄπατα!

Σαστισμένος ὅμως καθὼς εἶναι καὶ μὲ θαμπωμένα τὰ μάτια, δὲν καλοβλέπει μπροστά του. Καὶ χτυπώντας μὲ ἀφάνταστη ὁρμὴ ἰπάνω στὰ δυὸ καλυβάκια, τὰ ξεθεμελιώνει καὶ τὰ γκρεμοτσακίζει πάνω στὰ ἡσυχὰ νερά.

Ἡ ὁμορφὴ Γιορελίλ ποὺ

κοιμόταν ξένοιαστη στο άρι στερό καλυβάκι, βρίσκεται ξαφνικά χωρίς να το καταλάβει πώς, στα νερά.

Ο Κρά Νταγιάν όμως έχει πάρει φόρα και γρήγορα φτάνει σ' ένα από τα βαθειά σημεία της λίμνης. Εκεί κάνει να βουτήξει, μα δεν προφταίνει. Τρείς γιγαντόσωμοι κροκόδειλοι τον περικυκλώνουν με ανοιχτά τα τρομακτικά σαγόνια τους.

Ο Ταμπόρ πηδάει από τη ράχη του κι' απομακρύνεται καλύμπώντας. Κιανένας όμως κροκόδειλος δεν τον προσέχει για να τον ακολουθήσει. Κι' οί τρείς είναι απασχολημένοι με το μαύρο γίγαντα που το τεράστιο κορμί του, θα σταθίσει κανό να χορτάσει τα άχόρτα για στομάχια τους.

Έτσι, το άτρόμητο Έλληνόπουλο σταματάει λίγο πιο πέρα και γυρίζει περίεργο να παρακολουθήσει τι θα συμβή.

Το θέαμα που επακολουθεί είναι ιαφάνταστα τραγικό: Ο προμερὸς Κρά Νταγιάν, μη μπορώντας με τα σπασμένα χέρια ν' αντιμετωπίσει τα θηρία που ζητάνε να τον σπαράξουν, χρησιμοποιεί τα πόδια του. Τα χώνει μέσα στο στόμα του πρώτου κροκόδειλου που χύνεται επάνω του. Έτσι, με την υπεράνθρωπη μυϊκή δύναμή του, τ' ανοίγει. Και ξεθεμελιώνει τις μασσέλες του τεραστίου έρπετου που γίνεται έτσι, ανίκανο πια να τον βιάσει.

Στο μεταξύ όμως οί δυο άλλοι κροκόδειλοι δεν κάθονται άπραγοί. Άρπάζουν στα σαγόνια τους και κόβουν καταβροχθίζοντας τα δυο του χέρια, από τους ώμους και κάτω.

Ο τερατόμορφος γίγαντας ακρωτηριασμένος φρικτά τώρα σφιδάζει ούρλιάζοντας απάισια και κλωτσώντας με το πόδια του τα θηρία που ζητάνε να συνεχίσουν το τραγικό τσιμπούσι τους.

Και να: Γρήγορα καταφέρνουν ν' άρπάξουν στις άπέραντες μασσέλες τους και να καταβροχθίσουν και τα δυο του πόδια!

Τώρα, μονάχα το κεφάλι του κι' ο κορμός έχουν άπομείνει από τον Κρά Νταγιάν τον άπαίσιο δαίμονα της συμφοράς.

Κι' όμως ο τεράστιος όγκος του του έπιτρέπει να έπιπλήσει στα νερά. Σε μια στιγμή μάλιστα, καταφέρνει ν' άσπάζει ιστά σαγόνια του την άκρη της ούρας ενός κροκόδειλου και να τον κρατήσει αίχμάλωτο, παρ' όλα τα φοβερά τινάγματα που κάνει έκεν για να του ξεφύγει.

Μα το τέλος του φοβερού γίγαντα ήταν αναπόφευκτο πια. Ο άλλος κροκόδειλος βρίσκει την εύκαιρία κι' άρπάζει στ' άπέραντα σαγόνια του το κεφάλι του Κρά Νταγιάν...

— Αιώνια του ή μνήμη!, θάλεγε ο Μπουτάτα αν βρισκόταν εκεί αυτή τη στιγμή!

ΤΟ ΤΕΡΑΣ
ΤΟΥ ΒΥΘΟΥ

ΜΑ Ο ΤΣΟΥΛΟΥΦΗΣ βρίσκεται έξω στην όχθη τῆς λίμνης. Ἄς πεταχτοῦμε λοιπὸν κι' ἐμεῖς γιὰ λίγο ἐκεῖ καὶ ξαναγυρίζουμε γρήγορα πάλι κοντὰ στὸν Ταμπὸρ ποὺ ἀφήσαμε μόνο στὰ νερά τῆς Λίμνης.

Ἡ γιγαντιαία στρουθοκάμηλος, ὅπως ξέρουμε, ἔτρεχε πίσω ἀπὸ τὸν Κρὰ Νταγιάν παρακολουθώντας τὴ δραματικὴ πορεία του. Μόλις ὅμως ὁ τερατόμορφος γίγαντας ἔφτασε στὴ λίμνη καὶ βούτηξε στὰ νερά της, τὸ τεράστιο πουλὶ, σταμάτησε στὴν ὄχθη σὰ νὰ τὸν περίμενε νὰ ξαναγυρίσει.

Ἡ Γιαράμπα ποὺ βρισκόταν στὴ ράχη τοῦ κάνει τώρα νὰ πηδήσει κάτω, μὰ ὁ Μπουτάτα τὴ συγκρατεῖ:

— Τρελλάθηκες, τῆς λέει. Ἄν πηδήσουμε καὶ ἡ στρουθογκιαμηλάρα τὸ βάλη στὰ πόδια, πῶς θὰ τὴ φτάσουμε; Ἐνῶ ἂν μείνουμε ἐδῶ, ὅπου καὶ νὰ πάη, μαζί της θάμαστε Ξεχνᾶς πῶς πάνω στὴ ράχη της βρίσκονται ἀναίσθητοι καὶ δεμένοι ὁ Ταρζάν κι' ἡ Ζελάν;

— Δίκηο, ἔχεις, μουρμουρίζει ἡ μελαψὴ κοπέλλα. Οὔτε καὶ νὰ τοὺς λύσουμε μπορούμε. Γιατὶ ἀπὸ τόσο ψηλὰ ποὺ βρίσκονται ἐδῶ, ἂν πέσουν κάτω, σίγουρα θὰ σκοτωθοῦν. Μόνο ἂν ἔρθῃ ὁ Ταμπὸρ νὰ βοηθήσῃ, θὰ μπορέσουμε νὰ τοὺς κατεβάσουμε. Εὐτυχῶς ποὺ ἡ στρουθοκάμη-

λος εἶναι ἡμερο πολί!...

— Δὲν εἶναι καθόλου ἡμερη, τῆς ἀποκρίνεται ὁ Τσουλούφης. Κάθετα ὅμως φρόνιμα γιὰτὶ φοβᾶται μὴ τὴν τάρῃω στὶς... σφαλιάρες! Ἄμέ!

Κι' οἱ δύο σύντροφοι μένουν στὴ ράχη τοῦ μεγάλου πουλιοῦ περιμένοντας τὸ γυρισμὸ τοῦ Ταμπόρ.

Ἡ Γιαράμπα μουρμουρίζει συλλογισμένη:

— Κι' ἂν ὁ Ταμπὸρ ἀργήσῃ νὰ γυρίσῃ; Ἐμεῖς μέχρι τότε θὰ καθήσουμε ἐδῶ πᾶνω;

Ὁ Τσουλούφης τῆς ἀποκρίνεται σοβαρά:

— Μέχρι νὰ μᾶς πιάσῃ τὸ ...ἐνοικιοστάσιο!

.....

Καὶ τώρα ἄς ξαναγυρίσουμε κοντὰ στὸ ἀτρόμητο Ἑλληνόπουλο ποὺ τὸ εἶχαμε ἀφήσει στὰ βαθειὰ νερά τῆς λίμνης.

Ὁ θριαμβευτὴς λοιπὸν Ταμπὸρ μόλις βλέπει τὸ πραγματικὸ τέλος τοῦ τρομεροῦ Κρὰ Νταγιάν, γυρίζει καὶ προχωρεῖ κολυμπώντας νὰ βγῇ στὴν ἀντικρυνὴ ὄχθη. Ἐκεῖ ποὺ βρίσκεται ἡ στρουθοκάμηλος.

Ξαφνικά, τότε, νοιώθει κάποιος νὰ τὸν γαντζώνῃ ἀπὸ τὸ πόδι καὶ νὰ τὸν τραβάῃ πρὸς τὰ κάτω. Προσπαθεῖ νὰ κρατηθῇ στὴν ἐπιφάνεια μὰ δὲν μπορεῖ. Ἡ λαβὴ στὸ πόδι τοῦ εἶναι πολὺ γερὴ καὶ κεῖνος ποὺ τὸν ἔχει πιάσει, ἐξακολουθεῖ νὰ τὸν τραβάῃ μὲ πείσμα.

Ἀναγκάζεται νὰ πάρη μιὰ βουτιά γιὰ νὰ δῇ τί συμβαίνει. Καὶ τότε, τὰ μάτια του γουρλώνουν ἀπὸ τὴ φρίκη, μ' ὅλο πὺν ὁ Ταμπὸρ δὲν ἔνοιωσε ποτέ του φόβο καὶ δὲν ἔχασε ποτέ του τὴν ψυχραιμία του.

Ἕνα τεράστιο πλοκάμι τὸν ἔχει ἀρπάξει. Μόνο τὸ πλοκάμι ἀντικρύζει. Φαίνεται πὺν τὸ τέρας στὸ ὅποιο ἀνήκει αὐτὸ τὸ πλοκάμι—κάποιο τρομερὸ χταπόδι τοῦ βυθοῦ—βρίσκεται κρυμμένο στὰ βράχια.

Ὁ Ταμπὸρ κουλουριάζει τὸ κορμί του καὶ ἀρπάζει μὲ τὰ δυὸ χέρια τὸ πλοκάμι, προσπαθώντας νὰ ἀποφύγῃ τὸ θανατερό του ἀγκάλιασμα. Μάταιος κόπος. Ἡ λαβὴ εἶναι ἀτσάλινη. Νοιώθει τὰ πνευ-

— Ἐσὺ Γιορελίλ, ξέρεις καλύτερα ἀπὸ μένα, τῆς λέει ὁ Ταμπὸρ. Τόσα χρόνια ἔχεις ζήσει μονάχη σου σ' αὐτὴ τὴ λίμνη...

μόνια του ἔτοιμα νὰ σπᾶσουν ἀπὸ τὴν ἔλλειψι ὀξυγόνου. Μὲ ὑπεράνθρωπες προσπάθειες χτυπάει τὰ χέρια του καὶ τὸ ἐλεύθερο πόδι του καὶ καταφέρνει νὰ βγῇ στὴν ἐπιφάνεια καὶ νὰ ἀναπνεύσῃ ἀπληστα τὸν ἀέρα.

Γρήγορα ὅμως ἀναγκάζεται νὰ χαθῇ κάτω ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τοῦ νεροῦ. Τὸ πλοκάμι πὺν φοβήθηκε μήπως τοῦ ξεφύγῃ ἡ λεία του, τὸν τράβηξε μὲ μεγαλύτερο πείσιμα.

Ἄν εἶχε μαχαίρι μαζί του ὁ Ταμπὸρ μπορούσε κάτι νὰ κάνῃ. Τώρα, σὰν μοναδικὸ ὄπλο ἔχει μόνο τὰ χέρια του. Μὰ τὰ χέρια του εἶναι ἄχρηστα νὰ ἐλευθερώσουν τὸ πόδι του ἀπὸ τὴν τρομακτικὴ λαβή.

Παίρνει μιὰ δεύτερη βουτιά, ἀγκαλιάζει τὸ συχαμερὸ πλοκάμι καὶ δοκιμάζει νὰ τὸ δαγκώσῃ. Μὰ τὰ δόντια του ἀκουμπούν σὲ κάτι σκληρό, σκληρότερο καὶ ἀπὸ τὸ πετσί ἀκόμη.

Εἶχε ἐλπίζει πὺν μὲ τὰ δόντια του κάτι θὰ κατάφερνε μὰ καὶ αὐτὴ ἡ ἐλπίδα πῆγε χαμένη.

Γιὰ μιὰ δεύτερη φορὰ κατορθώνει νὰ βγῇ στὴν ἐπιφάνεια. Γεμίζει πάλι τὰ πνευμόνια του μὲ ἀέρα καὶ στὸ νοῦ του καταστρώνεται Ἕνα σχέδιο μὲ τὴ γρηγοράδα τῆς ἀστραπῆς. Ἀφήνει χαλαρὰ τὸ σῶμα του καὶ τὸ πλοκάμι τὸν τραβάει μὲ ταχύτητα τώρα πρὸς τὸ βυθό. Μιὰ μεγάλη τρύπα σ' Ἕνα βράχο δέ-

χεται τὸ Ἑλληνόπουλο. Κι' ἐκεῖ, ἀντικρύζει κάπι πὺν κά νει τὶς τρίχες τοῦ κεφαλιοῦ του νὰ σηκωθοῦν ἀπὸ τὴ φρίκη. Εἶναι ἓνα παρὰ ξενο κεφάλι φιδιοῦ, τόσο τρομεροῦ καὶ ἀπαίσιου πὺν οὔτε νὰ τὸ φανταστῇ μπορούσε ποτέ του. Τώρα καταλαιβαίνει πὺς ἐκεῖνο πὺν τὸν ἔσυρε ὡς ἐδῶ δὲν ἦταν πλοκάμι κανενὸς χταποδιοῦ ἀλλὰ ἡ ἄκρη τῆς οὐράς αὐτοῦ τοῦ τέραςτος.

Τὸ ἀτρόμητο Ἑλληνόπουλο, παρ' ὅλη τὴ φρίκη πὺν αἰσθάνεται, δὲν τὰ χάνει. Καταλαιβαίνει πὺς πρέπει νὰ δράσῃ ἀμέσως ἃ θέλῃ νὰ βγῇ ζωντανὸς στὴν ἐπιφάνεια. Τεντώνει τοὺς δυὸ δεῖχτες τῶν χερῶν του καὶ μὲ γρήγορες κινήσεις τοὺς βυθίζει στὰ γουρλωμένα μάτια τοῦ φιδιοῦ πρὶν ἐκεῖνο βρῇ τὸν καιρὸ νὰ τὸν κατασπαράξῃ.

Τὴν ἴδια στιγμή ἡ ἀτσάλιμη λαβὴ ἱποῦ τοῦ κρατοῦσε τὸ πόδι λύθηκε. Χωρὶς νὰ χάσῃ οὔτε δευτερόλεπτο ὁ Ταμπόρ, στρίβει ἀπότομα τὸ κορμί του, βγαίνει ἀπὸ τὴν τρύπα καὶ χτυπάει γρήγορα χέρια καὶ πόδια γιὰ νὰ βγῇ στὴν ἐπιφάνεια.

Εἰκεῖ, ἀναπνέει βαθειά, ξεκουράζεται γιὰ λίγο καὶ ἀρχίζει νὰ κολυμπᾷ.

ΔΥΟ ΔΑΚΡΥΑ ΣΤΗ ΛΙΜΝΗ

ΔΕΝ προφταίνει ὅμως νὰ κάμῃ μερικὲς ἀπλωτὲς ὅταν παρουσιάζεται μπροστά του ἡ ὀμορφὴ Γιορελίλ!

Ὁ κροκὸς καὶ τὸ ἀσπράδι τοῦ τεράστιου αὐγοῦ πὺν σπάζει πάνω στὸν Μπουτάτα, ἔχει σχηματίσει μιὰ σωστὴ λίμνη. Ὁ νάνος ἀγωνίζεται νὰ ξεφύγῃ κολυμπώντας.

— Ταμπόρ! τοῦ λέει καὶ τὸν ἀγκαλιάζει μὲ δάκρυα χαρᾶς στὰ μάτια, παρακινούθησα τὴν πάλη σου μὲ τὸ τέρας καὶ φοβήθηκα πὺς δὲν θὰ σὲ ξαναδῶ ἰσχυρὸ μου.

— Πὺς λέγεται αὐτὸ τὸ τέρας; τὴ ρωτᾷ τὸ Ἑλληνόπουλο.

— Οὔτε κι' ἐγὼ ξέρω. Δὲν ὑπάρχει ἄλλο στὴ λίμνη κι' οὔτε βγαίνει ἀπὸ τὴν τρύπα του. Ἀπλώνει μονάχα τὴν οὐρά του πὺν μοιάζει μὲ πλοκάμι χταποδιοῦ καὶ τραβάει στὴ φωλιὰ τὰ θύματά του. Πὺς κατάφερες ὅμως νὰ γλυτώσῃς;

Ὁ Ταμπόρ τῆς διηγεῖται μὲ ποιὸν τρόπο κατάφερε νὰ ἀντιμετωπίσῃ τὸ τέρας καὶ ἡ Γιορελίλ τὸν κυττάζει μὲ

θαυμασμό.

Ξαφνικά τὸ βλέμμα της σκοτεινιάζει.

— Ταμπόρ, τοῦ λέει, μάς συνέβη κάτι τρομερό.

Ὁ ἥρωας τῆς ζούγκλας τὴν κυττάζει περίεργος.

— Τί θέλεις νὰ πῆς; τὴ ρωτάει.

— Ὁ μαῦρος γίγαντας γκρέμισε τὰ καλύβια μας, Ταμπόρ, τοῦ λέει. Πού θὰ μείνουμε τώρα;

Τὸ μελαχροινὸ παιλληκάρι ντρέπεται νὰ τῆς πῇ τὴν ἀλήθεια:

— Ἐσὺ Γιαρελίλ, ξέρεις καλύτερα ἀπὸ μένα. Τόσα χρόνια ἔχεις ζήσει μονάχη σου σ' αὐτὴν ἐδῶ τὴ Λίμνη. Καὶ πάλι θὰ τὰ καταφέρῃς...

Ἡ ὁμορφὴ κοπέλλα τὸν κυττάζει στὰ μάτια:

— Ἐσὺ θὰ φύγῃς, Ταμπόρ;

— Πρέπει νὰ ξαναγυρίσω στὴ σπηλιά μου... Θὰ σοῦ ἐξηγήσω καμμιά ἄλλη φορά.

Ἡ Γιαρελίλ ρίχνει μιὰ ἐξεταστικὴ ματιὰ στὴν ὁμορφὴ μελαψή Γιαράμπα ποὺ βρίσκεται στὴν ὄχθη, πάνω στὴ ράχη τοῦ τεράστιου πουλιοῦ. Καὶ τοῦ ἀποκρίνεται:

— Δὲν χρειάζεται νὰ μοῦ ἐξηγήσης, Ταμπόρ! Μοῦ τὰ ἐξήγησαν ὅλα τὰ μάτια μου! Ἀντίο γιὰ πάντα!

Καὶ ξεσπώντας σὲ λυγμούς βουτάει καὶ χάνεται στὸ βυθὸ τῆς λίμνης!

Ἄραγε θὰ ξαναβγῇ στὴν ἐπιφάνεια; Ἡ θὰ πιαστῇ ἀπὸ καμμιά πέτρα κάτω, περιμένοντας τὸ Χάρο ποὺ θάρθῃ νὰ τὴ λυτρώσῃ ἀπὸ τὴν ἄ-

χαρὴ καὶ βασανισμένη τῆς ζωῆς;

Ὁ Ταμπόρ μένει γιὰ λίγα ἀκίνητος καὶ διὰ δάκρυα ποὺ πέφτουν ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ ἀνακατεύονται μὲ τὰ νερὰ τῆς μεγάλης Γαλάζιας Λίμνης.

ΑΥΓΟ...

ΟΥΡΑΝΟΚΑΤΕΒΑΤΟΙ

Σ Ε ΛΙΓΟ τὸ Ἑλληνόπουλο βγαίνει κολυμπώντας στὴν ὄχθη. Ἡ Γιαράμπα πηδάει ἀπὸ τὴ ράχη τοῦ τεράστιου πουλιοῦ καὶ ρωτάει τὸ σύντροφό της:

— Πές μου, Ταμπόρ. Ποιὰ εἶναι αὐτὴ ἡ ὁμορφὴ ξανθεῖα κοπέλλα ποὺ μιλοῦσες μέσα στὴ λίμνη;

Τὸ μελαχροινὸ παιλληκάρι κομπιάζει νὰ τῆς ἀποκριθῇ. Τὸν βγάζει ὅμως ἀπὸ τὴ δύσκολη θέσι ὁ Τσουλούφης ποὺ τῆς φωνάζει πάνω ἀπὸ τὴ ράχη τῆς στρουθοκαμήλου:

— Μιὰ ψευτογοργόνα ἦταν! Ἰάναμε παρέα τὶς μέρες ποὺ εἴμαστε τσιακωμένοι μὲ σένα.

Καὶ πηδώντας ἀπὸ τὸ ὕψος ποὺ βρίσκεται, σκάζει κάτω ἡ κεφάλαι τοῦ σὰν καρπούζι!

Ὁ Ταμπόρ κι' ἡ Γιαράμπα σκιαρφαλώνουν τώρα ἀπὸ τὰ πόδια τῆς τεράστιας στρουθοκαμήλου ποὺ μοιάζουν σὰν κορμοὶ δέντρων. Ἡ μελαψὴ κοπέλλα σταματᾷ σὲ χαμηλὸ ὕψος κι' ὁ νέος φτάνει ὡς ἐπάνω, στὴ ράχη τοῦ πουλιοῦ.

Λύνει γρήγορα, πρῶτα τὴν ἀναίσθητη Ζολάν, κι' ὕστερα τὸν ἄρχοντα τῆς Ζούγκλας. Καὶ μὲ προσοχὴ τοὺς ἀφήνει νὰ γλυστρήσουν πρὸς τὰ κά-

τω, μέχρι νὰ φτάσουν στὰ χέρια τῆς Γιαράμπα.

Ὁ Μπουτάπα ποὺ βρίσκεται μὲ σηκωμένο τὸ κεφάλι κάτω ἀπὸ τὴν οὐρὰ τῆς στρουθοκαμήλου, παρακολουθεῖ τὸ δύσκολο κατέβασμα τῶν δυὸ ἀναίσθητων συντρόφων.

Ξαφνικά, ἕνα τεράστιο ἄσπρο αὐγὸ — δέκα φορές πιο μεγάλο καὶ πιο βαρὺ ἀπ' αὐτόν — πέφτει ἀπὸ ψηλὰ καὶ σπάζει πάνω στὸ ξεροκέφαλό του. Ὁ κρόκος καὶ τ' ἄσπράδι του ποὺ χύνονται κάτω, σχηματίζουν μιὰ σωστή λί-

μνη ποὺ μέσια σ' αὐτὴ κολυμπάει ἀπεγνωσμένα ὁ νῆνος γιὰ νὰ σωθῇ, ξεφωνίζοντας:

— Ἀμὰν τὶ ἔπαθα ὁ φουκαράς! Αὐγὸ ἦταν αὐτὸ ἥ... ἄερόστατο!

Ἡ Γιαράμπα τσαλαβουτάει στ' ἄσπράδια καὶ στοὺς κροκοῦς γιὰ νὰ τὸν τραβήξῃ ἔξω πρὶν πνιγῇ. Ὁ Τσουλούφης ὅμως τὴν ἐμποδίζει:

— Ἀσε με, τῆς κάνει ἀπογοητευμένος. Ἔτσι ποὺ πασαλείφτηκα στίψε μου καὶ καμμιὰ πεντακοσαριὰ λεμόνια νὰ γίνω ...αὐγολέμονο!

Τ Ε Λ Ο Σ

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

Ἀποκλειστικότητα: Γεν. Ἐκδοτικά Ἐπιχειρήσεις Ο.Ε.

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΤΑΡΖΑΝ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

Γρ.: Λέκκα 22—Έτος 1ον—Τόμος 3ος—Άρ. 23—Δρ. 2

Δημοσιογραφικός Δ/ντής: Στ. Άνεμοδουράς, Φαλήρου 41. Οικονομικός Δ/ντής: Γεώργ. Γεωργιάδης, Σφιγγός 38. Προϊστάμενος τυπογρ.: Α. Χατζηδασιλείου, Ταταούλων 19 Ν. Σιμύρη. ΔΕΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΠΙΤΑΓΑΙ: Γ. Γεωργιάδην, Λέκκα 22, Άθήναι.

ΤΗΝ ΕΡΧΟΜΕΝΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

Όλα μπορείτε νά τὰ ξεχάσετε, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ νὰ διαβάσετε τὸ πιὸ καταπληκτικὸ τεύχος τοῦ θρυλικοῦ «ΜΙΚΡΟΥ ΤΑΡΖΑΝ» μὲ τὸν τίτλο:

«Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΤΑΡΖΑΝ»

Εἶναι μιὰ ἀριστουργηματικὴ περιπέτεια Ζούγκλας γεμάτη πλοκή, δράσι, ἀγωνία καὶ μυστήριο.

ΚΑΝΕΝΑΣ ΔΕΝ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΜΕΙΝΗ

ποὺ νὰ μὴ διαβάσῃ τὴν ἐρχομένη Παρασκευὴ τὸ τεύχος—θαῦμα:

«Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΤΑΡΖΑΝ»

ΜΥΝΗΜΑ ΑΠΟ ΤΟ ΔΙΑΣΤΗΜΗ

